

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Stuckenberg, Viggo.

Den vilde Jæger : dramatisk Digt.

Kbh. : P.G. Philipsens Forlag, 1894

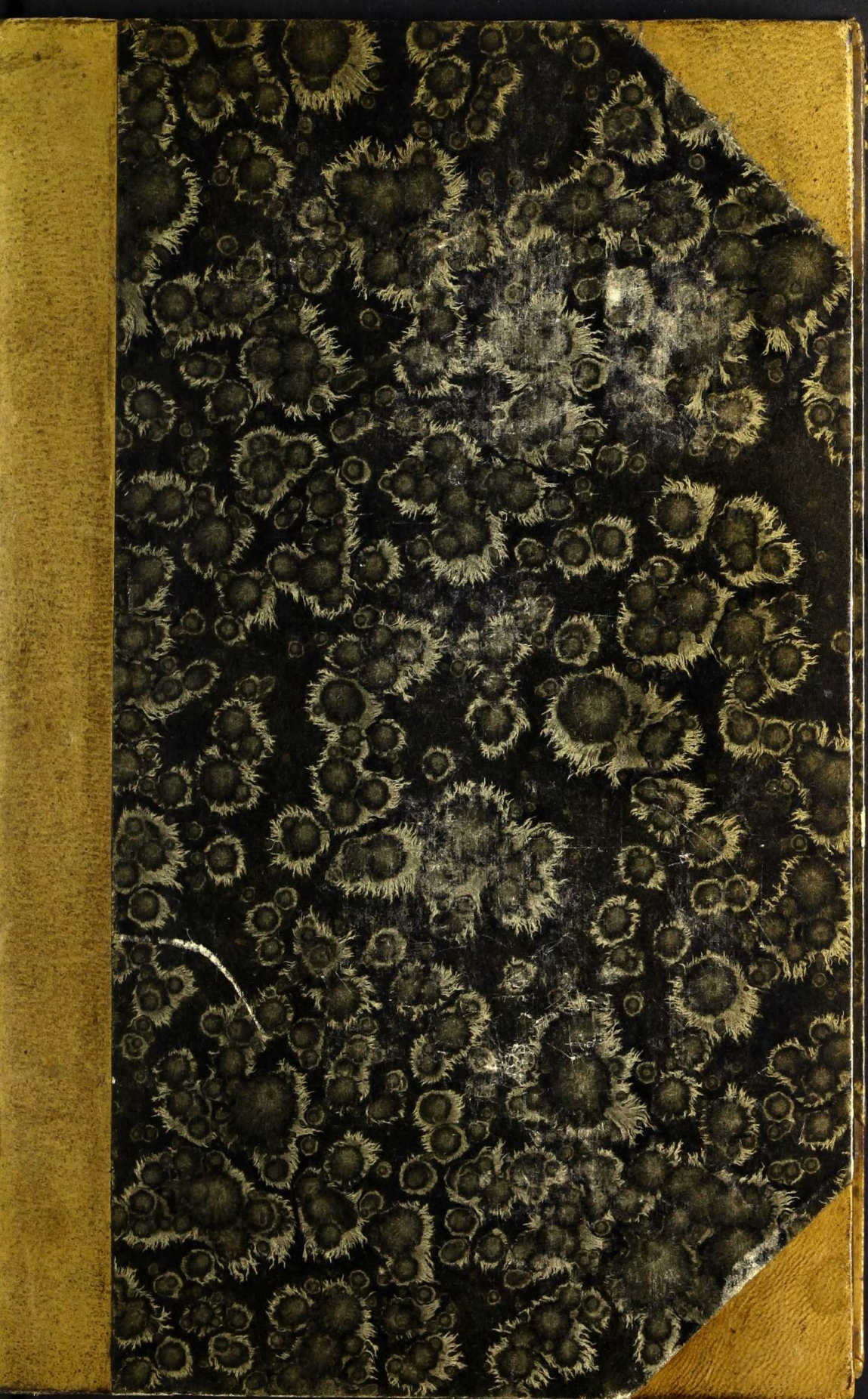
109 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

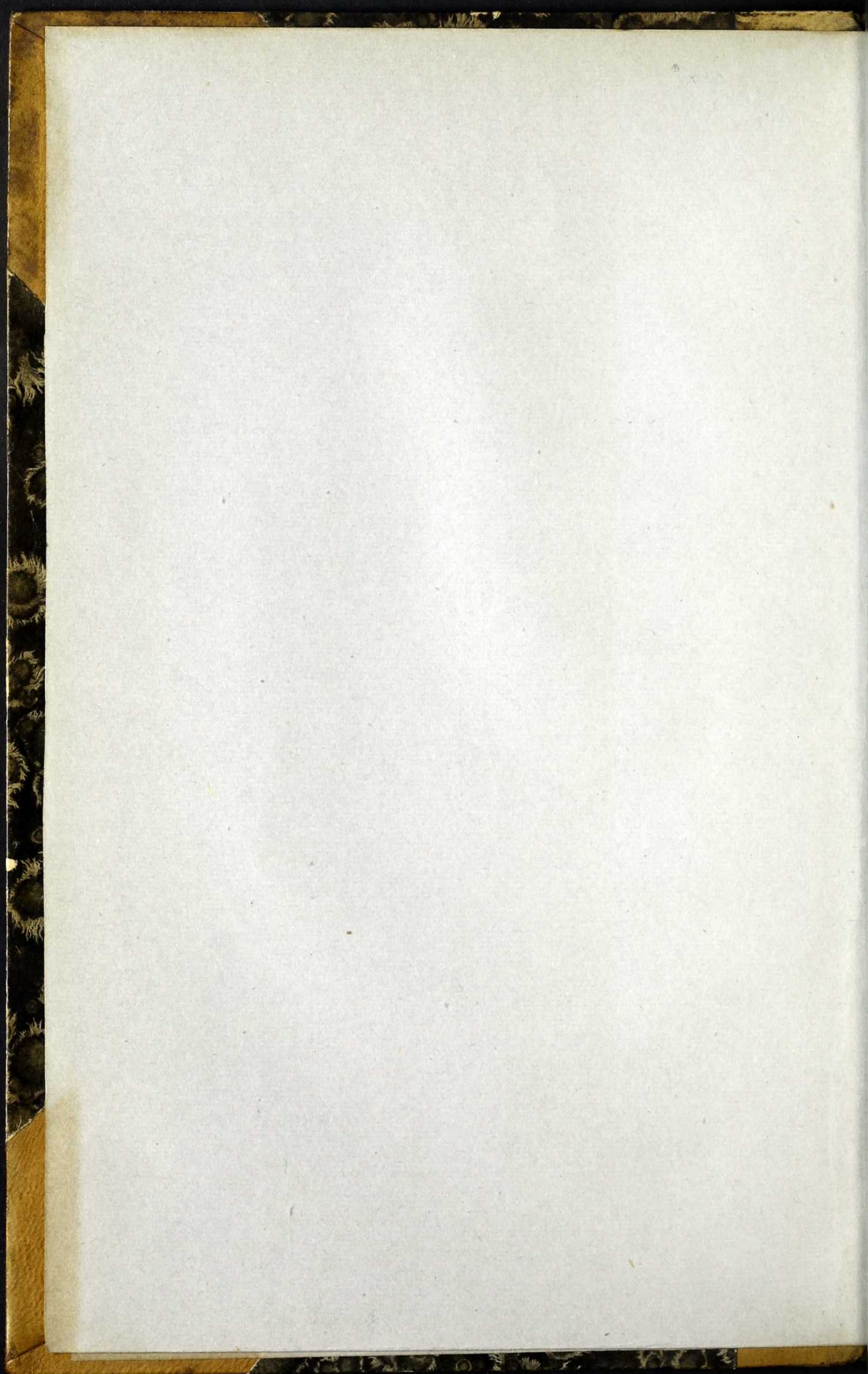
53.- 213.

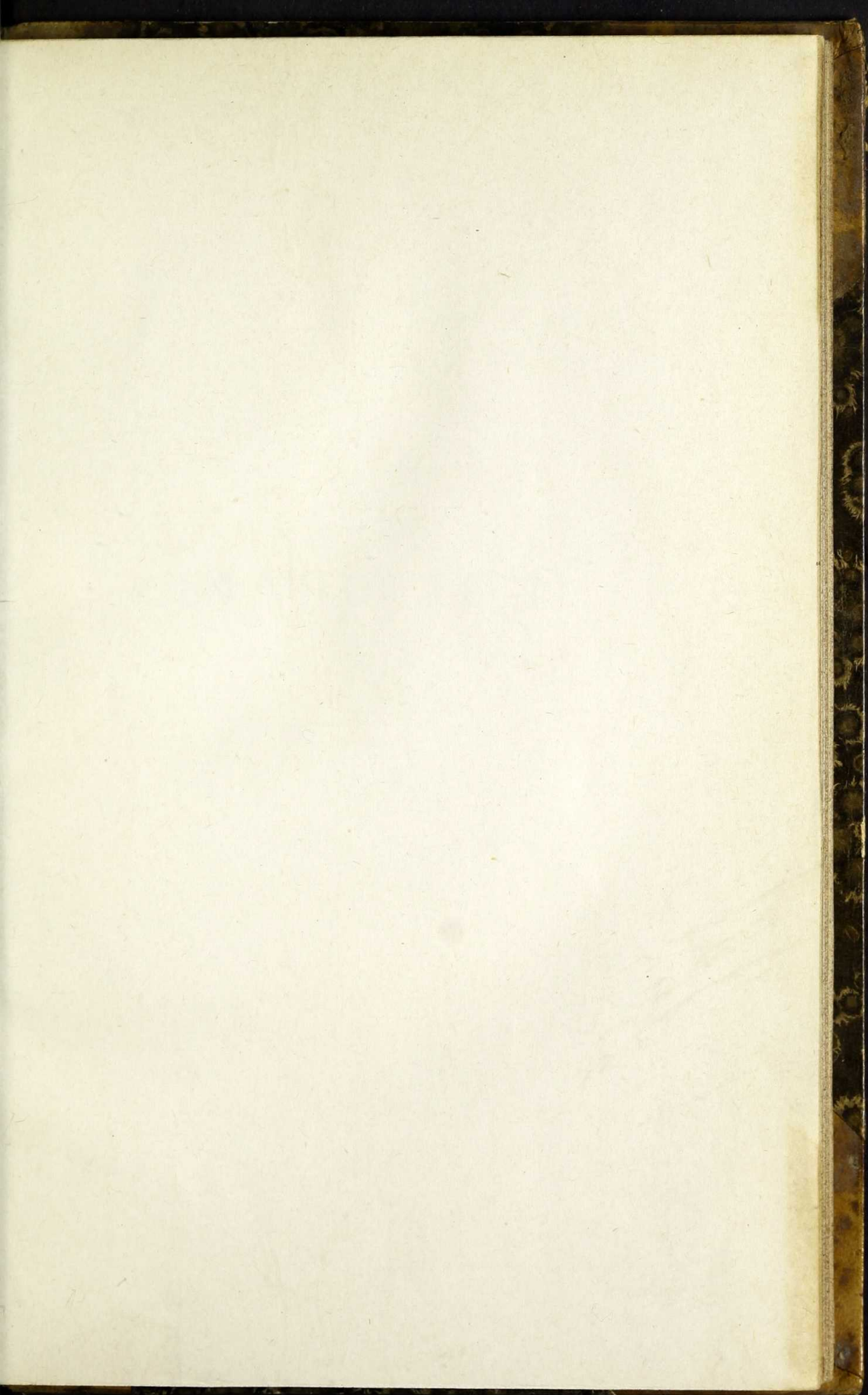

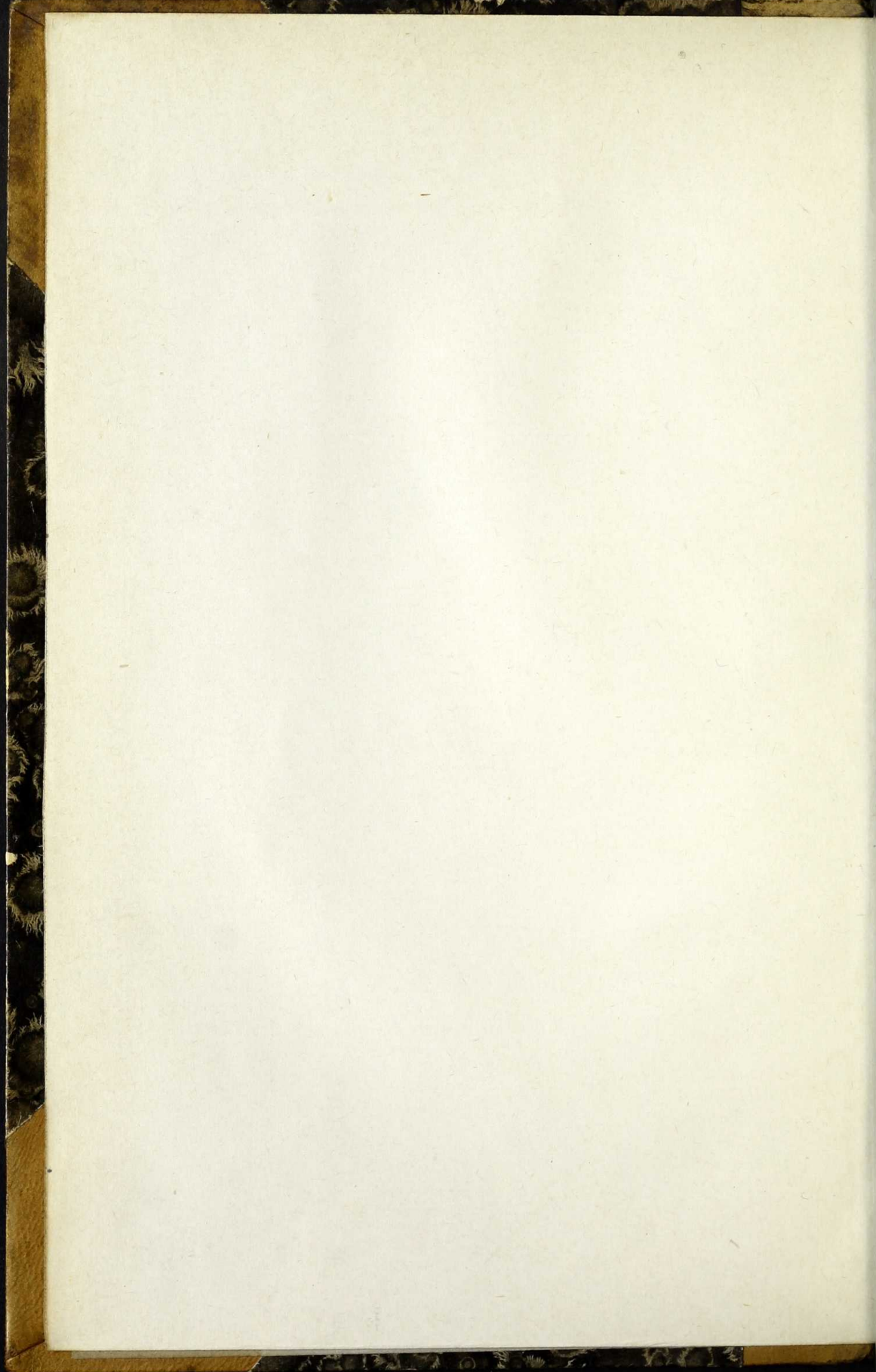
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021306951

DEN VILDE JÆGER

DEN VIJFDE JACHT

VIGGO STUCKENBERG

DEN VILDE JÆGER

DRAMATISK DIGT

KØBENHAVN

P. G. PHILIPSENS FORLAG

THIELES BOGTRYKKERI

1894

MIN VEN

EMIL SLOMANN

TILEGNET

THE STOMACH

PERSONERNE

Hr. ERIK

INGER, hans Datter

Hr. HAAGEN

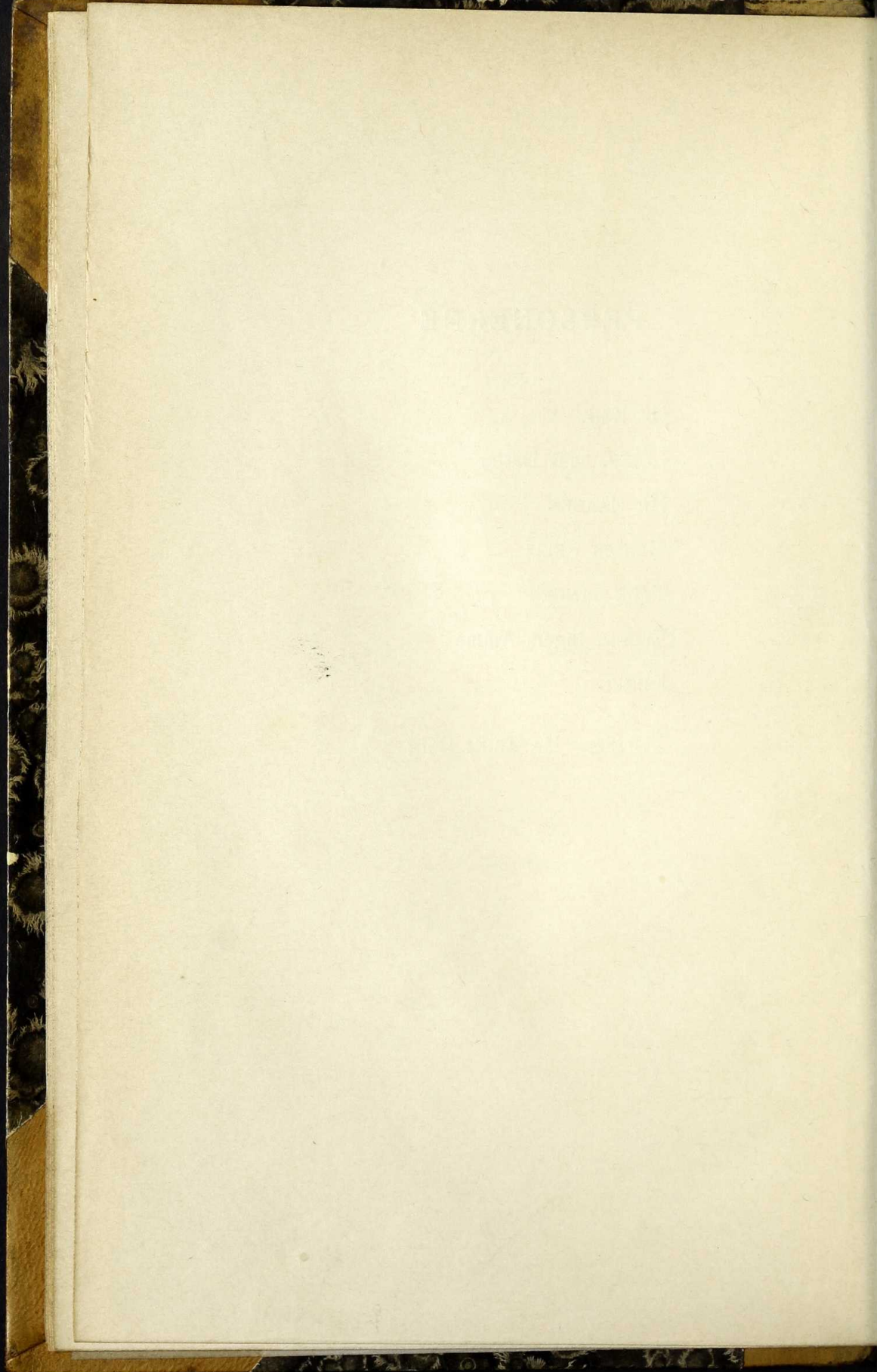
Munken FELIX

TYGE SANGER

ELLEN, Ingers Amme

KUREN

Stedet: Hr. ERIKS Borg

FØRSTE AKT

Nat. Et Taarnkammer. Tungt Bjælkebord med Bænke om; paa Bordet en Vokskærte, som lyser svagt. Til venstre en lav, rundbuet Dør. I Baggrunden en Glug aaben ud mod et maanelyst Bjærgstrøg.

Munken FELIX ved Døren.

INGER stirrende ud af den aabne Glug, med Ryggen til Kammeret.

FELIX

Und nu jer Sjæl lidt Hvile, Jomfru Inger!

Tavshed

FELIX

I skulde lukke Gluggen! — Natteluften slaar herind! — her trækker!

INGER

uden at vende sig

Ifald Gigten stinger
jer spæde Krop, saa er det bedst, I gaar!

FELIX

Og tyndt er Eders Skørt!

Den vilde Jæger.

INGER

Hvis I kom hid
for kun som Kammersterne mig at raade,
da valgte næppe I den rette Tid!

Tavshed

FELIX

Jert Sind er sygt! jer Sjæl er stedt i Vaade!

INGER

vender sig langsomt

Ja Sjælen! Sjælen! hold jer bravt til den!
— og gaa saa!

FELIX

Inger!

INGER

Gaa! — forstod I ikke?
Jeg skulde sagtens talt Latin!

FELIX

Hvorhen
vil I da, jeg skal gaa? I Kamret sidder
min Kummer ved min Seng, og hvor jeg gaar — —

INGER

Man mærker, Pater, I er ikke Ridder!

FELIX

Gud være Eder god! saa ondt I slaar!
— glemt har I, hvad vi to i Fællig drømte,
glemt, Inger! glemt! — Krist, hvor det falder svært!

INGER

Var det den første Drøm, der for jer rømte,
saa faar I prise Gud, at I har lært
at tage bedre Vare paa den næste!

FELIX

For slige Drømme give Gud mig Ro!
I lærte mig, de lader sent sig fæste!

INGER

Da har I lært stor Visdom, maa I tro!

FELIX

I trøster let, I, som har intet mistet!
I spandt min Sjæl saa slesk et giftigt Net!
— mig var det, mig alene, som blev fristet!

INGER

I fejler, Pater, jeg har elsket Eder!

FELIX

Kun saare slet I Eders Elskov freder!

INGER

I er for gridsk! I bliver aldrig mæt!

FELIX

Gridsk! — og fordi jeg elsker jer endnu!
om saa til Himlens Grænser I mig sendte,
I veg mig aldrig et Sekund af Hu!

INGER

Ved I, min Brudgom er i Kvæld i Vente?

FELIX

Ja.

INGER

Synger kælte Viser I endda!

FELIX

Og elsker I jer Brudgom, Inger?

INGER

Ja.

FELIX

Som I har elsket mig?

INGER

Hvor I kan trætte!

Som jeg har elsket jer og fler før jer!

FELIX

En Mand, I aldrig saa!

INGER

Just derfor er

han kær mig! — De, jeg saa — — Gaa nu, Munk! gaa!

FELIX

Min Plads er her!

INGER

Se se, min unge Fader!

— spar for en Gangs Skyld disse fromme Lader!

FELIX

Dem lærte silde I hos mig at kende!

INGER

Og vil I ikke gaa, — saa bliv og bed
i Stilhed Eders Rosenkrans til Ende!

FELIX

Nej, Inger!

INGER

Pater! — Felix! — er I vred?
Kom nærmere! — kom, Felix! lad mig se!
du ved, jeg lider Børn, naar de er vrede!
kom! — falder det saa sært at se mig bede?

FELIX

I fejler, Jomfru!

INGER

Altid denne Mine,
som var I fyldt af Helveds dyre Pine!

FELIX

I har mig lært den gode Kunst: at gemme!

INGER

Hvor I er tvær! — Du var dog før saa blød,
jeg led saa godt din milde, kæln Stemme,
hver Gang jeg slog til Ro mig paa dit Skød!

FELIX

Jeg takker Eder! Aldrig skal jeg glemme,
 hvor Eders Mund og Kind var varm og rød!

INGER

Der ser du, Felix!

FELIX

. . . hvor jer Hud var hed,
 da Eders Særk gled under Barmen ned!

INGER

Du stakkels Barn! du brændte dine Vinger!
 nu maa du krybe!

FELIX

Var jer, Jomfru Inger,
 for den, som kryber!

INGER

Ej saamænd, I truer!
 Tror I, at jeg for Slangekneb er angst?
 Jer fromme Uskyld, Pater, smukt mig huer,
 — den gode Gud jer give snarlig Fangst!

FELIX

Inger!

INGER

Hvad vil I?

FELIX

Se dig krybe! se
 dig vride dig i navnløs Ve i Støvet!

INGER

Hvor du er haard! saa blev du jo bedrøvet!
saa vilde du jo græde, Felix!

FELIX

Le —

le mig og dig ihjel i samme Stund!
jeg vilde gribe dig som nu i Armen
og spytte dig i Øje og i Mund!

INGER

Slip!

FELIX

Tæve!

INGER

Slip! I er jo drukken!
slip! eller ved Guds Moder! Dreng! jeg slæber —
Felix! jeg slæber dig herhen til Karmen!
— slip, gale! husk paa Floden under Gluggen!
Naa!

FELIX

slipper hende

I er fager, Inger!

INGER

Arme Kæber!

nu gumler I saa snildt det stygge Ord,
I hvæsed fra jer før! — Blev I forknytt?

Sæt jer ved Bordet der! forsøg en Bøn!
 bed, fromme Fader! det var ussel Løn
 for al jer Fromhed, om I nu blev snydt!
 forsøg med Krusifix, med Sang og Knælen!

FELIX

Jeg ved ej Ord, — jeg er saa arm i Sjælen!

INGER

Forsøg med Svøben da! — ifald I lyster,
 skal jeg jer piske!

FELIX

Alting dør i Kvæld!
 død Gud i Himlen! død den store Trøster!
 Ser I da ikke hele Jorden smuldre!
 Fjældet derude som et usselt Skæl
 paa Ryggen af et fældet Smaakryb ligger, —
 kun dér — hos jer! af Eders nøgne Skuldre
 det hede Livsens Blod min Læbe drikker!

INGER

Nu raser I igen!

FELIX

Jeg har jer kær!
 I Eders Læber, Eders Blik og Bryst,
 i Eders myge, blege Legem brænder
 al Livets vilde, bryndestolte Lyst!
 Hvad vejer mig Kerubers Flammesværd
 mod Baalet, Eders Blik i Sjælen tænder!

bedende

Dit Legem, Inger! — hører du! din Mund!
 skænk mig endnu en sidste salig Stund, —
 den sidste!

INGER

Saa almindelig en Bøn!
 Skam Eder, Pater!

FELIX

Saa almindelig!
 for Eders Øre — ikke for min Tunge!

INGER

Gaa! — gro til Mand! husk Verden er saa rig!
 og der er Læber nok, som gerne kysses!
 Du lærer snart de kælne Kvad at sjunge!

FELIX

Min Elskov ej ved Landevejen dysses
 til Ro med Kys af Godtkøbs Kvindemunde!
 I fødte den, — med jer den gaar til Grunde!
 men først med jer! — med jer! — det faar I mindes!
 Og jager I mig nu som skurvet Hund,
 saa husk, at hvor I gaar, fra denne Stund
 min Skæbnetraad med jer i Knude bindes!
 Var jer min Elskov alt for myg og bleg,
 mit Savn skal lære jer saa arg en Leg!

INGER

Nu truer I igen! helt let I skifter!
 Gud unde Eder Helsen til jer Færd!
 det er saa stolt at hige mod Bedrifter,
 — saa leger altid Børn!

FELIX

Nu er I stærk —
 men husk — husk I har smedet mig et Sværd,
 som daglig svides i saa hed en Esse!
 Jeg elsker Eder! — jeg! Guds fromme Klerk!
 ved Bod, ved Bøn, ved Ottengang, ved Messe,
 paa Knæ for Altrets Gud! — jeg faar ej Fred,
 før I er min igen, — og jeg vil Fred!

INGER

Og saa?

FELIX

Gud og jer Brudgom staa jer bi!

INGER

I har ej mer paa Hjærte, Felix?

FELIX

Nej!

INGER

Da var det Skade, Felix! — for mit Øre
 er langt fra mæt! — bed, Felix! jeg vil høre
 en Bøn! — naa knæl, Smaamunk! — en Bøn for mig
 og for min Brudgom — for vor dyre Lykke!
 — du hellige Guds Moder! vil I ej!

FELIX

Min Tunge gaar ej efter fremmed Tykke!

INGER

Naar blev mit Tykke Eders Tunge fremmed?
I knejser! — blev I stolt med et, Smaapilt!
Saa tungt tilforn I ingen Sinde nemmed!

Ellen kommer i Døren, standser

ELLEN

Aa Gud velsigne — —

vil gaa igen

INGER

Bliv!

ELLEN

. . . saa stor en Stund!

INGER

Jeg hørte nys af Pater Felix' Mund
saa meget skønt om Kærlighed og Lykke.
— Tak, fromme Fader!

ELLEN

Gid Vorherre smykke
dig og os alle med sin Fryd hernede,
at vi kan vandre Jordevejen fro!

FELIX

mod Inger

Fred med jer! — i mit Kammers vil jeg bede
for Eders og for — alles Sjælero!

gaar

INGER

gaar atter hen ved Gluggen og stirrer ud
Bestandig ingen, samme døde Nat!

ELLEN

Giv Tid, giv Tid!

INGER

Jeg talte ej til Eder.

ELLEN

Godt Ord igen! saa vredt du straks ta'r fat,
og det imens din Brudeseng man reder!

INGER

Aa, gamle, ti!

lytter

Klang ej et Horn langt borte?

ELLEN

Jeg hørte intet.

INGER

Kom her hen!

ELLEN

ved Gluggen

Hvor sorte

de Skove dog ser ud! — godt at man ej
ved Nattetide fare skal den Vej!
— og hvor velsignet Stjernerne saa tindre!

INGER

Aa prøv at tale blot en Kende mindre.

lytter

Hør — nu igen!

ELLEN

Ih Kors! det var en Ulv,
som glammede et Steds!

INGER

Jert gamle Øre
er ikke slet saa rapt som Eders Mund!

ELLEN

Det kunde da hver Patteunge høre!
Du har et alt for utaalmodigt Sind,
du skulde vare dig for Maaneskin!
man har da tit nok set den Flimmer stjæle
med Sot og Syge sig paa Jomfrusjæle!

INGER

Vár I jer egen Sjæl for Maanesflimmer!
til min at vare fik I næppe Kræfter.

ELLEN

Nej, Kors, hvor du er slem at komme efter!
— du er dog allenfals et Fruentimmer!

INGER
ler

ELLEN

Ja le kun, bitte Jomfru! le du bare!
vi to, vi er dog en og samme Vare!

INGER

Hvor Folk er blevet stædige i Kvæld! —
Lad høre da, — hvad tænker jeg for Tanker?
— naa!

ELLEN

Brudetanker.

INGER
ler

ELLEN

Bi nu blot! — de vanker
baglæns, ser du! Modet gaar paa Hæld!

INGER

I kloge Kvinde!

ELLEN

Inger, — du er ræd!

INGER

Ja, gamle, ja! — bed for mig! — jeg er ræd!

ELLEN

Ak ja, Gud bedre det!

INGER

I spilder Tiden!
kram Eders Bønner ud, og græd saa siden!

ELLEN

Nej før bli'er én Gang til Guds Moder svanger,
før du gaar hen og bliver bleg af Anger.

INGER

Kun saare lidt jer Visdom Eder frommer!

ELLEN

Rød er du, Jomfru, — men for ham, som kommer!

INGER

gaar fra Gluggen, skutter sig i Kuldegysning

Her trækker! Skal den Kærte evig blaffe!

Skaf flere hid!

ELLEN

Aak Gud! hvor skal jeg skaffe!
alt hvad vi ejer, staar jo tændt dernede
i Brudestuen, Barn!

INGER

Saa kan du brede
dit Skørt for Gluggen! Kærten blæser ud!

ELLEN

Da har vel Maanen Lys. Du er saa bleg om Kind,
er du alt led det fine Maaneskin?
Ak, Jomfru! Jomfru!

INGER

Tag din Skørteklud!
naa, skynd dig!

ELLEN

trækker Skørtet af og hænger det for Gluggen

Giv blot Stunder! jeg skal lukke
og stænge om dig!

ved Gluggen

Herregud hvor sært
de sorte Træer i Nattevinden sukke, —
grangivelig som Folk, der har det svært.
Kom hid og hør!

INGER

I gaar i Barndom, tror jeg.

ELLEN

Saamænd! saamænd! Og se, hvor Floden snor sig
hvid som en Død! Hvor saadant Vand kan vride
sig fælt i Maanenætter!

INGER
mod hende

Ti — og gaa!
Hvad vil I her! — pak Eder med det samme!

ELLEN

Nej vær nu god mod Eders gamle Amme!

INGER

Hvad vil du?

ELLEN

Stryge kælent Eders Kind
og se lidt paa jer, — se lidt paa jer blot,
se lidt i Eders Jomfruhjærte ind
og sige Eder Tak for ondt og godt
fra mig og Vilhelm.

INGER

Hvor I bliver øm
paa Eders gamle Dage!

ELLEN

Aak — jeg mindes,
nu i den sidste Tid især, saa tit,
hvordan jeg gik dér langs den hvide Strøm
og skreg og jamred op med Bøn paa Bøn,
den Gang Jens Lansknægt løb fra mig og mit, —
nu, Jomfru, vandrer dér min egen Søn.

INGER

I stakkels gamle Moderhjerte, driver
jer Vilhelm om som et forvildet Faar
og flæber! — det er sjælden Arv I giver!

ELLEN

Ja, Herren haardt os arme Stakler slaar.

INGER

I skulde laant jer Søn et lidet Gran
af Eders Visdom! — Stakkel! har han drømt,
jeg vilde valgt min Ammes Søn til Mand!

ser pludselig stift paa hende

Hør, Ellen, — tror I, Vilhelm kunde dræbe . . .

Den vilde Jæger.

ELLEN

Nej, nej! nej Vilhelm handler ikke ilde!
nej, I har lært ham med jer egen Mund,
at Hjærteblod saa vist er dyrt at spille!

INGER

Saa faar han med de andre Stakler flæbe!
Naa — var der mer, I vilde?

ELLEN

Se derud!

Saa du den Inger!

INGER

Gaa — og spar jer Snak!

ELLEN

... den sorte Ravn, som forbi Maanen trak.

gaar baglæns mod Døren

Guds Moder staa dig bi, du arme Brud!

HR. ERIK

rusker ude fra i Døren, faar den omsider op

Den Dør er trang som rustent Sværd i Balgen!

bliver ELLEN vår

Se gaar du her, dit gamle Skrog, og støver!
list du dig did, hvor man din Hjælp behøver!

ELLEN

nej og gaar

HR. ERIK
mod INGER

Jeg mødte Munken nys, — har du ham drillet —
han saa mig ud som nyhængt Mand i Galgen!

INGER

Aa nej, lidt Tavl vi under Skriftet spilled.

HR. ERIK

Og han bar tabt?

INGER

Vi fik ej Spillet færdigt!

HR. ERIK

Naa — lad ham gaa! det bliver Eders Sag! —
Hør, Barn, det tykkes mig et Gran mærkværdigt,
din Brudgom har saa Djævlens lidet Jag!
Midnat er længst forbi.

INGER

Aa — sagtens prøver
den stærke Greve Kræfter under Vejs!

HR. ERIK

Jaha! — godt sagt! — af Skræk han næppe tøver!
Jeg tænker tit, de Børn, I faar jer sammen,
det bli'er et Børnekuld med Jærn i Kammen!

INGER

Han var jo Dreng kun, da I saa ham sidst,
— maaske han nu — —

HR. ERIK

Ja vist — en Dreng — ja vist!
 Tror du, en Krøbling vinder Haagens Ry?
 Jeg tænker ham saa stolt en Karl som nogen!
 Hans Fader havde ej for Skik at ty
 med kælen Jomfrusnak til Kærlinkkrogen!
 Og saa hans Frierbrev, — han kræver dig!
 — se den Slags Folk, mit Barn, dem lider jeg!

INGER

I, — ja!

HR. ERIK

Hvad nu, — er ikke du min Datter?

INGER

Og deraf rinder, at jeg villig skatter
 de samme Mænd som I!

HR. ERIK

Er ej mit Blod
 i dit! — Du er dog aldrig ræd!

INGER

Mit Mod
 var aldrig ringere end jert! — Jeg længes
 kun efter et, — at se hans Brynje sprænges
 for Armens Muskel, — næmme, om hans Blik
 har Staal, der hugger fremmed Vilje sønder!

HR. ERIK

Vel saa! — jeg svarer for, naar I begynder
at maale Klo — —

INGER

Kun svage Mænd jeg fandt!

HR. ERIK

Han binder dig dit Kævl saa trang en Strik!

INGER

... Mænd, som med Silketrævl man hurtig bandt!

HR. ERIK

gaar utaalmodig frem og tilbage. Standser ved Gluggen

Hvad hænger her for Pynt! — en Skørtepjalt!

river Skørtet ned

Her er saa kærtinglummert overalt! — —

staar ved Gluggen og ser ud

Den dumme Maane synker ned bag Skoven,
— og dette Pak — —

INGER

Ja — sæt han var forvoven
og drog endda! — det vilde være stygt!
Lidt mørkeræd var bedre! — Vil I ikke,
jeg rider ham i Møde, at han trygt
om stakket Stund paa Bænken dér kan ligge?

HR. ERIK

Ti med dit Kævl! Fik du ej bjæffet nok
med Klosterhunden før! Tæm dig i Tide!

INGER

Ser I alt Greven?

HR. ERIK

Sæt dig ved din Rok,
du Kvindebarn!

INGER

Saa slipper I at stride!

HR. ERIK

Mundstrid jeg overlader Kvindekæber!
Jeg lider ej en Strid, hvor ingen dræber!

INGER

Min Moder lærte mig, at dybest stak
med Ord man!

HR. ERIK

bøjer sig ud af Gluggen

Hvad var det? Ej, se! der steg
fra Skovene en skræmmet Raageflok — —
... Den Lyd er Hovslag! — hører du, der drak
Floden en løssprængt Sten, som rasled ned!

vender sig mod Inger

Hvad fejler dig, — hvorfor er du saa bleg?

Et Horn høres blæse fra Taarntinden over dem, én langstrakt, dyb Tone
tre Gange gentagen. Straks efter svarer et andet Horn, fjærnere
og skingert.

HR. ERIK

Ret saa! — Velkommen! — Hører du, han svarer!

gaar mod Døren

Kom med mig nu!

INGER

Jeg bliver her?

HR. ERIK

Hvad — her!

Er mine Børn da faldet efter Harer!

Du følger mig! — paa Timen! — hører du!

INGER

Jeg bliver, sagde jeg! — min Brudgom trænger
til Hvile sikkert, — og jeg selv er træt!

HR. ERIK

Det blev du nyssen!

INGER

Gaa dog! — Hvorfor hænger
I her! — nu gungrer Vindelbroens Bræt!
nu piber Porten! — gaa!

HR. ERIK

Er du besat!

INGER

Gaa! — Jeg vil være ene her i Nat!

HR. ERIK

Og jeg vil tugte dig for dine Nykker!

INGER

Vår jer! — Jeg handler hastigt!

HR. ERIK

Hvor du glor!

INGER

Forstaar I ikke!

HR. ERIK

Spiller du din Mo'er.
jeg hugger dig i denne Stund i Stykker!
— Kom nu mit Barn!

INGER

Tror I, jeg staar og leger!

HR. ERIK

Se saa, nu kommer du, nu gaar vi to,
— saa, lad nu fare disse kælne Streger!

INGER

Fortæl Hr. Greven, at jeg gik til Ro
forlængst, — saa silde sover selv en Brud,
der ventede elskovssyg sin Brudgoms Komme!

HR. ERIK

Ja vist, han trak det jo lidt længe ud,
jeg siger jo, at du har Grund til Vrede, —

men lad du nu den Vrede være omme,
— kom du med mig, — nu er han jo dernede!

INGER

Den Vrede! — I er en betænkssom Fader!
For Resten kan I spare alle Ord!
Hans Sporer klinger jo paa Trappens Sten!
Den stakkels Greve! var han før lidt sen,
han fik nok Hast med ét! — det lader,
som staar hans Længsel nu i fejrest Flor!

HR. ERIK

Ej ej! — og jeg er her! — han er i Stand
at løbe Hallens Dør forbi!

INGER

Luk op!
skynd jer! I ser, han er en hastig Mand!

HR. ERIK

river Døren op

HR. HAAGEN

kommer hurtigt fra Taarntrappen og standser indenfor Døren og stirrer
paa Jomfru Inger. Han er klædt i støvet Jagtdragt og bærer Horn over
Skulderen. Bøjer sig omsider til Hilsen uden at vende Øjnene fra Inger
Guds Fred!

HR. ERIK

som Døren har skjult for Grev HAAGEN, slaar ham leende paa Skulderen

I bringer Klerkehilsen, tror jeg!
Velkommen Søn!

HR. HAAGEN

vender sig hastigt mod ham og hilser ham; bliver staaende og ser atter paa INGER, som holder sig i Baggrundens Halvmørke, lænet op mod Muren, og betragter Grev HAAGEN.

HR. ERIK

... og tilgiv os, Grev Haagen,
at I har maattet haste helt her op,
tilgiv, I finder os i Kammerskrogen!

HR. HAAGEN

betrakter under Hr. ERIKS Talen bestandig Jomfru INGER.

HR ERIK

ser op og ned ad ham

Hm.! — Eders Fader var lidt mere høj!
mer ørnebrynet, mere skulderdrøj!
og I er bandsat bleg! — Guds dyre Plage!
hvad er det røde som paa Kinden snor sig!
I har da ikke maattet Sliren drage?

HR. HAAGEN

mod INGER

Bliv ikke vred, fordi jeg kommer silde, —
min Hu har været her saa langt før jeg,
men jeg blev standset paa min rappe Vej
af Mænd, som sagtens undte mig det ilde!

INGER

I havde altsaa dog lidt Hjælp haft nødig,
— der ser I, Fader!

HR. HAAGEN

med en Bøjning mod INGER

Hjælp var overflødig!

Jeg vilde hid! — det kunde ingen hindre!

INGER

I taler stolt!

HR. HAAGEN

Stolt. — saa er I at se!

INGER

smiler haanligt

Da skal I vide, jeg kan lystigt le!

HR. ERIK

Hvor mange Hjørner maatte I saa splindre?

HR. HAAGEN

En.

HR. ERIK

En, — den Keltring sover sødt i Nat!

HR. HAAGEN

Den Herre han var ædelig som I
og jeg.

HR. ERIK

Naa, bedst I faar et Vinkrus fat!
 følg med mig til den Dør, I løb forbi!
 Her er der ikke Rum til Prat og Gammen,
 i Hallen snakker vi langt bedre sammen!
 og sagtens bør I tvætte Eders Saar!

HR. HAAGEN

Dér staar io Vin — —

gaar frem til Bordet

Jeg bliver heller her!

drikker

Ej, hvor den Vin som Brand til Hjærtet gaar!

ser atter paa INGER

Her er der fagert end en Stund at staa —
 Mit Saar er intet — — Tilgiv, Jomfru Inger,
 hel daarligt jeg i Kvæld min Tale tvinger,
 — det volder I, som aldrig før jeg saa!

HR. ERIK

Nu ja — forelsket Mand skal Mand ej lede!
 Jeg faar vel se til Eders Hest og Svende!
 Kvæd I imens jer Elskovsprat til Ende,
 — min Datter viser nok jer Hallens Dør,
 naar I har sukket Eder Halsen tør.

gaar

HR. HAAGEN

gaar frem til INGER og tager hendes Haand

Saa fager Jomfru aldrig før jeg fandt! —
 ... Tror I, at døde gaar igen — —

tager sig til Hovedet

Fred med de døde!

... Jer Hud er bleg, — jeg lider Isens Lød! —
 — i Eders Nærhed er der svalt! — giv hid
 jer Haand, — saa fin, saa kølig blank, saa hvid,

— at tage om som Sne, — det stinger let
i al mit Blod, i al mit Legems Kød
som Højfjældsluft — —

INGER

Nu vilder sagtens atter
jert Saar jer Tale, — I faar mindes, Greve,
at vidløs Elskov gør sin Mand til Latter!

HR. HAAGEN

Og I, at Kvindekulde Manden stinger
som Sporen Hingsten, — aldrig, Jomfru, bleve
min Læbes Ord en Bobbelsværm, som springer!

INGER

Da talte nys I ungt som Knøs, der sværmer!

HR. HAAGEN

Jeg talte nys som den, der blodig nærmer
sig sine Drømmes og sin Viljes Fjælde
for sejersdrukken, lykketryg at hælde
sit Hoved til de hvide Tinders Sne.

INGER

Er I saa vidt, Hr. Greve? — vår jer vel!
den vaagner sent, der styrter under Fjæld,
og tit gaar sejrttryg Mand mod ondest Ve!

HR. HAAGEN

Taler I Alvor, Jomfru, eller spøger — —
 — som Spøg mit Øre Eders Tale nød,
 men ser jeg paa jer, al min Latter søger
 i Skjul for Eders Holdnings Marmorlød.
 Et faar I vide, stolte Jomfru, volder
 I Ve mig, Ve jeg atter Eder volder!

INGER

Og taler Alvor I, da faar det være
 jer Brudgomshilsen vel?

HR. HAAGEN

Nu ja — ifald
 for kælne Kys I lider Ord, der bære
 om Hjærtet Viljens skinnestøbte Skal!

INGER

Saa lider jeg.

HR. HAAGEN

Da traf min Tale Eders!

INGER

I sigter klogt.

HR. HAAGEN

Og rammes nemt af Skud,
 der snelt fra stolte Læbebuer glider.

INGER

Mon ogsaa klogt I lyder fremmed Bud?

HR. HAAGEN

I Kvæld endnu er Eders Vilje min.

INGER

Min Fader venter jer med Tvæt og Vin,
— forlad mig! — Natten alt mod Morgen lider!
— I tøver! — gaa! — gaa rapt og plej jert Saar,
I bliver hvid jo som et bleget Lagen!

HR. HAAGEN

vender sig ved Døren

Tilgiv, om tøvende jeg fra jer gaar, —
og mindes, vaagen maa jeg vente Dagen.

ANDEN AKT

Taarntinden. Nat. Maaneskin. Fjerne skovklædte Bjærgkamme og langt ude Flodens hvide Stribe, alt i Maanedis.

TYGE SANGER sidder og spiller Tærning med KUREN; en Kande Øl staar hos. I et Skydeskaar, med Ryggen mod dem, Munken FELIX, som ser ud over Skoven; en Kande staar paa Stengulvet ved hans Fødder.

Larm fra Bryllupsgildet nede i Borgen. Musik af Giger og Pauker og Fløjter.

KUREN

snapper en Daggert, som ligger paa Gulvet

Der vandt jeg Tingesten!

TYGE

Ja I har Held!

KUREN

stryger Daggertskeden af og føler paa Klingen

Det blotte Syn kan stinge helt ihjel!

TYGE

Ja det er egentlig for god en Kniv
til Pynt i Bæltet om jert Slagterliv!
— giv hid!

KUREN

Saa sagte, Søn, — det kunde være,
jeg prikkede jer lidt!

TYGE

Er I saa øm!

Jer Kinder er just ikke af de skære, —
jeg tror, jeg turde kilde jer med Søm,
naar først I sov.

KUREN

Jeg sparker saa forbandet,
— faa før lidt Snak i Gang om noget andet!
Naa — vil I tabe mer'?

TYGE

Jeg har ej mer at tabe!

KUREN

Naa, det var stygt! — Hvem der nu sad dernede
og drak til Fest! — at sidde her og gabe
er daarlig Løjer kun.

TYGE

Gaa I derned!

KUREN

Saa gik nok fløjten snart den hele Rede.

TYGE

Giv mig jert Horn, — jeg ved saa vist Besked!
jeg tager Vagten, — jeg har gode Øjne.

Den vilde Jæger.

KUREN

Ja, naar det gælder Kvindtøj, er I god!
 — nej, Folk af jeres Slags er lidt forfløjne,
 og dette her, det kræver sindigt Blod!

TYGE

Hvad ved I Vom om mig?

KUREN

Aa før I knævred
 ret artigt op om hvide Jomfruarme
 og Bryst og Hofter, tror jeg, — naa, det bævred
 vist rigtig stygt i Eders slunkne Tarme!
 Naa, naa! frisk Mod! — hør, syng en Gang den Sang,
 I sang dernede, saa gaar Tiden dog!

TYGE

Hvor ved I om min Sang?

KUREN

Aa — én kan høre!
 jeg fanged allenfals en Bid — og Grin,
 — de grined, saa det kildred i mit Skrog!

TYGE

Giv mig en Slurk!

KUREN

Forstaar sig, — men en fin!
 rækker ham Kanden.

TYGE

Fru Ingers Skaal!

KUREN

Se, hvor han drikker, Grisen!
 naa! slip nu Kanden, Hvalp, og op med Visen!

TYGE

tager Citeren, ser over paa Felix og synger

Der var engang en Greve,
 han kunde ikke sove,
 han tog sig for den Sommernat
 et Ridt saa dybt i Skove.

De Munke bad, de Munke be'r saa fromme, fromme
 Bønner!

Der sad de smaa Guds Fugle
 og sov saa sødt i Lunde,
 der stod saa hvid en Elverdis
 fra alle Mosegrunde.

Det var den Herre Greve
 han blev som frossen Rude,
 — »Nu trave du, min Ganger god,
 nu er de Elver ude!«

Da hvisket det med Liste
 saa tæt ved dugget Sti,
 — »Ak, vær mig god, Hr. Greve!
 rid ej saa rapt forbi!

I løfte mig i Sadlen,
I føle skal for sand
en Hud saa glat som Skovens Kær
i Leg for Solens Brand.

I løfte mig saa varlig
og sætte mig for Skød,
jeg ved en Mosetue,
saa lun og silkeblød!« —

Det var den Herre Greve,
han jog som vilden Vind,
foran ham sad paa Hesteryg
saa underskøn en Kvind.

Bort fra de Skove jog han,
det gik ad Borgen til,
did rak han, just som Dagen
gik ind med Fuglespil.

Fra Gluggen stirred Klerken,
han blev om Mund saa hvid,
— »Hr. Greve! ak! hvad har I gjort!
nu rider Elver hid!« —

Og Munken flittig mimred
alt med saa liden Ro,
— men Greven strøg sit stride Skæg,
saa tyst den Herre lo!

De Munke bad, de Munke be'r saa fromme, fromme
Bønner!

En Slurk igen!

KUREN

Nej stop!

FELIX

som har vendt sig mod Tyge under Sangen, rejser sig og rækker
ham sin Kande

Tag her — min Vin.

KUREN

Naa, ser vi det, der fik I vækket Munken!

I sad nok der og snorked paa Latin!

Ja ja, god Taar! klem I paa Alterdunken!

til Felix, idet han vender sig og gaar hen mod Murtinden

Den Vise led I, hvad!

TYGE

rækker Felix Kanden tilbage

Dér — tak for Skænken!

Saa I er ogsaa rømt fra Bryllupsbænken!

— Hu! I ser ækel ud!

FELIX

peger paa Tyges Citer

Laan mig din Citer, Ven!

TYGE

rækker ham den

Tag varsomt blot!

FELIX

lader Fingrene løbe over Strengene

Hvor købte du dig den?

TYGE

Saa I kan spille! — Hvor jeg købte den?
— jeg stjal den vist i Aachen.

FELIX

spillende

Stjal?

TYGE

Ja ja,

det kan jo være, at jeg ikke stjal den!
nu er den min, — men hvor jeg fik den fra — —
trækker paa Skuldrene.

FELIX

klimprer en Melodi

Den Vise kender du vist?

TYGE

lytter

Om igen!

nynner

Gertrude var sig saa vild en Tøs!
— alle gode Engle! alle Engle! —
Naa, den kan I!

FELIX

Det undrer dig, min Ven.

TYGE

Aa — nej! — I ser just ikke ud saa lige — —
 Naa — nok sagt! — syng os før en Smule Sang!

til Felix, som vil række ham Citeren

behold den lidt! — nu er I jo i Gang!

gaar hen mod et Skydeskaar

Sæt Eder hid, Mand! — men Guds bitre Plage!
 ifald min Citer I i Floden slipper,
 — saa sandt jeg er lidt drukken, Munk, — I vipper
 bagefter! — se jer for, og lad den ligge
 i Skødet! — bedst jeg sparer mine Kræfter,
 og I gaar fri for Flodens Vand at smage!

FELIX

som har sat sig i et Skydeskaar, vedbliver en Stund at spille i Tavshed

TYGE

Naa — Sangen, Broder!

FELIX

Hørte du den ikke?

TYGE

ser op paa ham

Saa I er galen altsaa!

FELIX

spiller endnu en Stund; omsider

Hør da efter!

synger

Gigen hviner til Fløjtsens Klynk,
og Pauken brummer som bedst! —
bag Borgens klinede Mure
leges saa fejr en Fest!

Fest med Brudgom og fager Brud
og Svende med Silkelæg,
Lykken hun træder Dansen
bag blomsterprangende Væg!

Lykken danser og Lykken ler,
haver saa vid en Favn! —
men dybt i Skoven paa Fjældet
der vaager den sorte Ravn!

Stryger den Ravn gennem kulsort Skov
og over den blege Flod,
hugger mod Gluggen med Næbbet,
vil drikke de Gæsters Blod!

Og ikke findes den Borgglugs Glar,
som ikke for Hugget sprak,
og ikke findes det Hjærteblod,
hvoraf ikke Ravnen drak!

TYGE

Du hellige Guds Moder! den var ram
som Kys af Kærlingmunde!

FELIX

Du er ung!

TYGE

Naa ja — for den Sags Skyld — I ser saa Skam
ej ud, som havde I af Aar saa mange,
at Eders Bedstemo'r til Støv er bleven!
— og det skønt Eders Kinder er saa slunkne
som falden Slaaen, Eders Læber runkne
som Læderremme om en slatten Pung!

ser pludselig op paa Felix

Ej! I er kanske avindsyg paa Greven!
saa det er det, jer Vise skal fortælle!

FELIX

Du lider altsaa ikke den Slags Sange, —
de kommer, ser du, naar man bor i Celle!

TYGE

Saa gid jeg aldrig vinde saadan Bolig!

FELIX

Syng du nu lidt!

TYGE

Jeg er for tør i Munden!

FELIX

Saa tag til Kanden, Ven, — drik du kun rolig,
 hvad deri rester!

TYGE

tager Kanden og ser ned i den

Tak for lunken Sjat!
 I levned ikkun nogle Flu'r paa Bunden!

FELIX

Hvis ikke du vil synge, saa tag fat
 paa at fortælle lidt!

TYGE

Fortælle jer —
 Naa, Munk, saa I vil have mig i Klemme!
 Nej, ser I, de Historier, jeg kender,
 blev vist alligevel jer lidt for slemme!

gaber

Fortæl I selv!

FELIX

Jeg lider, Ven, din Stemme!
 du ved dog altid lidt om, hvad der hænder
 der udenfor — —

TYGE

Næ.

FELIX

For Exempel — hørte
 du ikke, da nu nyssen vandred hid,
 at Vaaben man imod Grev Haagen førte,
 den Gang han selv red hid?

TYGE
gaber

Maaske!

— jo, nu I siger det, saa lad mig se — —
. . . Hvad kommer det for Resten jer ved!

FELIX

Aa —

slet intet — —

TYGE

Naa — jeg gider heller ikke.

FELIX

Hvem var det, han til Himmels maatte skikke
forgangen Nat?

TYGE

Ja hvad ved jeg!

FELIX

Prøv paa,

om ikke du kan huske Navn paa Manden.

TYGE

I kan jo fritte Grevens egne Svende!

FELIX

Det har jeg.

TYGE

Naa!

FELIX

Men du — du maa jo kende,
hvad saadan Mand imellem Mand — —

TYGE

For Fanden!

I har saa bandsat travlt med Greven!

FELIX

Hvem

faldt saa?

TYGE

Hvem! — han selv! — maaske en anden!

FELIX

Han selv?

TYGE

Naa! det var Nyt med Fynd og Klem!
Løb I med den!

FELIX

Du lyver hastigt, Søn!

TYGE

Løj jeg! — ved Gud! — I vilde selv jo høre,
hvad Nyt jeg snapped!

FELIX

Det er skiden Løn
med den, der viser Tillid, Gæk at føre!

TYGE

Ja allenfals var Løgneren ikke min.

FELIX

Hvem bandt dig den, ifald den ej er din?

TYGE

Snak om en Smaating.

FELIX

Løj du?

TYGE

Jeg! — hvornaar?

FELIX

Nu nyssen!

TYGE

Nyssen, nu, for jer? — nej, Munk,
I byder ikke Tungen op til Prunk!
Nej, Kvindfolk, ser I, de maa have Løgne,
jo bedre Løgn, jo fortere det gaar!

FELIX

Nu er du drukken! Luk kun dine Øjne,
og gem dit Skrifte til en anden Gang!

TYGE

Kan hænde og, det lidt for vildt jer sprang!

FELIX

lidt efter

Naar kom du hid?

TYGE

I Kvæld.

FELIX

Og ingensinde

du saa Fru Inger?

TYGE

Aldrig før i Kvæld!

FELIX

Ej sandt, en fager Brud?

TYGE

Saa favr en Kvinde!
 — af den Slags Jomfruer, hvis Kammersglug
 faar Krøbling til at kravle op med Held
 og retter Krop paa den, der fødtes vind!
 . . . Se, nu er atter I saa bandsat smuk!
 saa grøn som kobret Spir i Maaneskin!

FELIX

Naar vil du drage?

TYGE

Naar den sidste Slant
 af Brudeøllet gennem Spunsen randt!
 og alle Pigerne — —

rykker Felix i Kutteærmet

Nu er det jer!

I ved vist, hvor de Terners Kammers er!

FELIX

Ti nu og sov!

TYGE

Aa Skidt, Munk!

FELIX

Du er drukken!

TYGE

Ho! ho! -- saa du er ræd, at jeg skal smutte
 derind og messe dem saa kønt, at ej
 de gider drage Klinken fra for dig!
 Se mig til ham! nu blev den Guds Mand mukken!
 — Ptøj! Munk! for Rævestank ved Eders Kutte!

FELIX

Hvor gammel er du?

TYGE

Snakker I om Alder!
 — saa gammel, at jeg selv kan hitte Vej.

FELIX

Kun saare nøjsom mig din Higen falder!

TYGE

I stiler højere! — — Kun liden Ære
 har Terneskød! — — Ej, fager er Fru Inger!

FELIX

Did hvor jeg stiler, drukken Dreng ej springer!

TYGE

Nu blev I led mig!

FELIX

Giv din Tunge Fred!
 du kunde mangt af Skoven hisset lære!

TYGE

Ja troligt nok, — hjælp I mig lidt paa Gled!

FELIX

Ti! — om du kan!

TYGE
lidt efter

Nu — prater I med Skoven?
sært nok saa I paa én Gang bliver rørt!
— maaske den Prat med Skove gør forvoven!
. . . Hvad hvisker de?

FELIX

Ting, I har aldrig hørt!

Sidder og leger dæmpet over Citerstrengene.

Hr. HAAGEN og INGER kommer, i Bryllupsskrud, op fra Taarntrappen.

FELIX standser sit Spil.

HR. HAAGEN

til INGER

Her vil vi dvæle lidt, — her er der stille!

INGER

I vælger sært!

HR. HAAGEN

bliver vår TYGE og Pater FELIX

Hvad gør I her?

TYGE

uden at rejse sig fra Stengulvet, hvor han ligger

Ti stille — —

. . . Hys, strenge Herre! lad os lidt i Ro,
for Skovene har noget at betro
vort fromme Hjærte?

HR. HAAGEN

skyder med Foden Sangeren af Vejen og lægger Haanden paa

FELIX Skulder

Munk! hvad ser I der?

FELIX

som først nu vender sig imod ham

Skoven!

HR. HAAGEN

Tykket Skoven jer saa sær?

FELIX

Ja.

HR. HAAGEN

Sagtens saa I ej tilforn en Skov!

FELIX

Nej — aldrig en, der drømte, mens den sov!

HR. HAAGEN

Ej! Skoven alt med din Forstand da rømte!

INGER

Fortæl os, fromme Fader, hvad den drømte!

FELIX

Hvis I vil vide, sæt jer selv og lyt!

HR. HAAGEN

Du er saa karg paa Ord, fik du ej nydt
af Bryllupsøllet!

Den vilde Jæger.

INGER
til HAAGEN

Alt for fort I skrider,
bedst Pater Felix sindig Tale lider!

HR. HAAGEN

Mig morer denne sære Prat! — Hvor længe
sad I vel vaagen her?

FELIX

Fra Midienat!

HR. HAAGEN

Er Midnat runden?

FELIX

Længst randt Midienat.

HR. HAAGEN

Og derpaa er I vis?

FELIX

Saa blege hænge
mod Dag de Stjerner.

HR. HAAGEN
stirrer som i Tanker ud over Skovene

Ej, da var det ilde!

INGER

I bruger Gaader! — smitted Munken Eder?

HR. HAAGEN

Jeg holder af ved Midnatstid at se
ud over Fjæld og store stille Skove;
naar Maanen fælder vidt sin Sølvversne,
og man ser langt, — da kan jeg ikke sove!

INGER

Jeg tænkte ej, saa tapper Herres Snilde
bar Maanedrømme!

HR. HAAGEN

Det er gammel Vane,
min Moder havde den, og jeg den freder, —
... ak, Maanedrømme! fler end I tør ane!

INGER

Bær' I saa trofast Sind i al jer Færd?

HR. HAAGEN

Saa trofast — ja.

INGER

Nu falder I i Tanker.

HR. HAAGEN

Og sig mig, fromme Pater, sad I her
hver Midnat?

FELIX

Aldrig før i Nat.

HR. HAAGEN

Bi lidt —

se — ser I der, hvor Maanens Flimmer sanker
sig om den sorte Skov paa Fjældets Side
og blusser gennem Disen blegt og hvidt — —
saa dér I noget?

FELIX

Skoven.

HR. HAAGEN

Intet andet?

FELIX

Naar mener I?

HR. HAAGEN

Nys — sidste Midnatstide.

INGER

Hvad andet skulde vel hans Øje møde,
saa længe Skoven vide dækker Landet!

HR. HAAGEN

Som Barn jeg hørte stygge Sagn om døde,
som ingen Ro bag Kistens Fjæle fandt!

INGER

I lade fare nu den dumme Tant!

HR. HAAGEN

Og intet hørte I?

FELIX

Kun Larmen, som
fra Eders Bryllup klinger viden om
i Natten.

HR. HAAGEN

Og om lidt har Dagen fat,
og Skoven løftes lys af Gryets Esse — —

INGER

Ak! har I Lig i Hu jer Bryllupsnat!

HR. HAAGEN

rækker FELIX en Pung

Tag dér den Pung og syng hver Kvæld en Messe
for Greve Haagens Sjæl!

INGER

til FELIX

Tag Citren før
og kvæd en Vise! — sent Grev Haagen dør!
— og det var artigt nok i Nat at høre
den fromme Pater Felix Strengen røre!

FELIX

Jeg synger lidet kun.

INGER

I er for bly!

FELIX

Dér sover Sangeren, — til ham I ty,
om I vil Kvad!

INGER

Altsaa med lukket Mund
I raaber Lykken an min Bryllupsstund!

FELIX

Jeg er kun vant til Helgener at prise,
— vil I, jeg synger jer en Klostervise!

INGER

Syng om Guds Moder, syng om hvad I vil,
med Hjærtens Lyst jer Sang jeg lytter til.

FELIX

Guds Moder, ak! kun lidet hende glæder
de Viser, jeg i Klosterkrypten kvæder!

tager Citeren og lader staaende Fingrene løbe over Strengene, synger
omsider, dæmpet, tæt ved Siden af INGER

Jeg gik mig i den dunkle Lund
saa ensom ind, saa ensom ud,
jeg vilde Lykken møde, —
det var en Sommeraftenstund,
min Sjæl var som en Soldag prud
og mine Tanker saa skærsommerrøde.

Der stod de Træer i løvsidt Skrud
saa tæt, saa højt, saa tyst, saa svalt,
og Gøg gol dybt i Lunde,
langs Bundens Muld sprang Solstrejf ud,
og gyldent Guld i grønt stod malt
til Sang fra alle Skovens Fuglemunde.

Jeg gik mig i den dunkle Lund
 saa ensom ind, saa ensom ud,
 saa dyb en Drøm mig førte — —
 I Skoven hvisked Mund ved Mund,
 der blomstred Ord i blodhedt Skrud,
 og kælnæ Kærtegn sig i Skyggen rørte.

Min Drøm mig hvisked om en Fest
 saa fejr og stolt, saa lys, saa lang,
 saa frelsende at gæste,
 hvor Sjæle sidder Sjæle næst
 og vies, Sjæl til Sjæl, af Trang
 til Evighedens Liv paa Jord at fæste.

Jeg gik mig i den dunkle Lund
 saa ensom ind, saa ensom ud,
 der blev saa sort i Lunde, —
 min Drøm tog Skovens Mosebund,
 ... Jeg fandt en Fest i Bryndeskrud
 med stakket Fryd og Skøgeord i Munde.

INGER

Ak! — stakkels Pater! godt I ved en Kilde,
 hvor der er Trøst for den, der led saa ilde!
 ... Hykler!

HR. HAAGEN

som under Sangen har staaet og set ud over Skoven, vender sig mod FELIX

Hvad sang I der?

FELIX

Lidt Rim jeg kvad
for Eders Brud!

HR. HAAGEN

Ret saa! — blot I vil mindes
den Sjælemesse, jeg jer nyssen bad
hver Kvæld at synge!

FELIX

Er I ræd for Sjælen!

HR. HAAGEN

Jeg vil blot Ro engang bag Kistefjælen!

FELIX

Tag dér jer Pung! — ej tinges Fred for Guld!

HR. HAAGEN

Nu — du er glubsk! — den Pung til Gavns er fuld!
— hvor meget vil du, Smaamunk?

FELIX

Eders Skrifte!

HR. HAAGEN

Da faar I snarlig Eders Vilje skifte!
Jeg vil, du messer!

FELIX

Messe Hjælp ej har!

HR. HAAGEN

Ej! er du Kætter, Galning?

FELIX

Om saa var!

HR. HAAGEN

ser ham stift i Øjnene

Munk! tror en Kætter og paa dødes Spøgen!

FELIX

Ja!

HR. HAAGEN

Lumpne Hund!

INGER

Er I fra Sans og Vid!
var det for Kævl med Munk I vilde hid?

HR. HAAGEN

Tilgiv! — hans Tunge galer ondt som Gøgen!

INGER

Jer Hu er lidet rummelig!

HR. HAAGEN

Munk, gaa!
og se lidt Samling paa jert Sind at faa!
— Naa, sign mig, før I gaar!

FELIX

Gud skærme Eder!

gaar og lader Pungen ligge paa Stengulvet

HR. HAAGEN

til INGER, peger paa et Skydeskaar

Sæt Eder hid!

INGER

idet hun sætter sig

Fik nu I Tid at mindes,
at I er Brudgom!

HR. HAAGEN

til KUREN

Kur, du kan gaa ned
og se, om end lidt Vin paa Tønde findes,
og findes der, saa gør du trøst Besked!
— Hvem sover dér fra Fest og Nat og Fjæld?

KUREN

der, idet han gaar, ser ned paa Pengepungen og skyder den med Foden
hen bag Sangeren

Den Smule Sanger, som kom hid i Kvæld!

HR. HAAGEN

Nu, lad ham sove! — gaa du kun din Vej!
mod Inger

Min favre Frue! Brudgom eller ej,
— nu er I min!

INGER

Bestandig har I Hast, —
 først faar I vinde Eders favre Frue,
 og hidtil har I ikke vundet stort!

HR. HAAGEN

Bestandig Eders Tales kolde Kast
 mit Øre svider som en glohed Lue!
 Vel ved jeg, Inger, alt, hvad jeg har gjort,
 kun lidet vejer imod Eders Krav,
 hvorvel jeg intet øvede i Tant — —

INGER

Saa lidet som en Mand en Kvinde vandt
 ved Snak om Spøgelser og Fred i Grav!

HR. HAAGEN

Hvert Ord, jeg taled, tungt i Alvor randt,
 var det om Spøgelser og Fred at finde!

INGER

Min Fader nævned saadant Kærlingtale.

HR. HAAGEN

tæt foran hende

Der bygtes i min Sjæl en lønlig Port,
 som lukker for et Helveds skumle Dale,
 og hver Gang Natten kommer, gaber sort
 dens Fløj, og ind i Helvedsmørket rider
 en Flok af Rædsler, der mit Hjærte bider.

INGER

Hvad Frygt saa tapper Herre vel kan bide,
gad nok en værefattig Kvinde vide.

HR. HAAGEN

Og har I aldrig da den Rædsel prøvet,
der følger Eders Spor, hvor I jer vender, —
det blege Spøgelse af hvad I øved?

INGER

Kun lidt til, hvad I taler om, jeg kender.

HR. HAAGEN

I ser dog ikke ud, som dumt I sløved
jer Sjæl ved Væv imellem dorske Kvinder.

INGER

Hvad jeg har handlet, aldrig jeg fortrød!
— Det skal I vide, ingen Stund jeg binder
min Sjæl en Bodssærk, hvad jeg saa forbrød!

HR. HAAGEN

griber hende om Armen

Da fanged jeg den Sjæl, som vidt jeg søgte!

INGER

I? — Mon I ejer Mod den Sjæl at røgte?

HR. HAAGEN

Eja! I tænker mig af Anger veg!
 ret aldrig Anger til mit Hjærte steg!
 det var om Anger ej, min Læbe taled!
 Jeg lider blot ej disse tavse Stunder,
 hvor Smerten kryber frem i gamle Vunder
 og messer om, hvor kostbart Lykken købtes!
 Da sniger sig den Rædsel paa mit Sind,
 som selv den strideste faar lukke ind,
 om saa hans Sjæl af isgraat Jærnmalm støbtes!
 Se, derfor vilde jeg en Sjæl som din,
 en Sjæl, der er for min som Fest og Vin,
 en fjældfødt Falk, hvis Flugt har aldrig dalet!
 Og derfor har jeg brudt saa mangt et Spær,
 og derfor blev saa blodig strid min Færd,
 og derfor har jeg dræbt og brændt og jaget
 og aldrig angret, har jeg valgt og vraget
 og medynksløst saa dyre Smerter voldet!
 Saa fagert Blod har disse Fingre skoldet,
 før endelig jeg Eders Sjæl vandt nær!

INGER

Det var ej Eders Skrifte, som jeg vilde!

HR. HAAGEN

Nu ved I vel, hvorfor jeg har jer kær,
 hvorfor jeg aldrig tør fra jer mig skille!

INGER

Jeg siger jer, saa rapt til Maal I Løb!
for hastig Eders Elskov er til Bens!

HR. HAAGEN

Vent Eder Regnskab ej for al min Færd!
rapt eller ej! — nu giver jeg ej Køb!

INGER

Man siger, at naar Manden elsker — —

HR. HAAGEN

ved jeg om Mand, som altid elsker ens!
— hvi krydser I saa koldt min Tales Vej?

Ej

INGER

Jeg mindes vel, I lider Isens Lød!

HR. HAAGEN

I Nat jeg trænger Solens hele Glød!

INGER

Jer Trang er vekslende som Eders Tale!
jeg kan med Varme lidet jer husvale!

HR. HAAGEN

Jeg var ej vant at sno paa lang en Krans
af Ord for Kvinde i min Favn at lulle!
Se paa mig! Eders Blik har Solens Glans
trods Eders Tales Frost og stolte Kulde!

INGER

ser en Stund rolig paa ham

HR. HAAGEN

Nu, Frue, — krøb jer Knibskhed træt i Hi!

INGER

Barn er I som de andre!

HR. HAAGEN

Snildt I bandt
den Lignelse! — saa stolt en Dukke I!

INGER

Traf I vel Mænd paa Eders vide Færd?

HR. HAAGEN

I leger sagtens! Mænd jeg trolig fandt,
der Eder længst ud over Floden dér
i Arme løfted!

INGER

Hvi staar selv I kvær?

HR. HAAGEN

I binder mig — —

INGER

Der ser I al jert Mod!

HR. HAAGEN

I fejler stort! — vær jer for bunden Mand,
der spænder Lænkens Jærnklo af sin Fod!

INGER

Hvor det maa være fattigt Mand at være!

HR. HAAGEN

Om fattigt eller rigt, jeg ved kun et!
 jeg har ej Ro at binde Ord i Spand!
 hvad ej I fatted, faar min Favn jer lære!

løfter hende ind til sig

INGER

ser rolig paa ham

Jeg er jo Eders, ved I!

HR. HAAGEN

Se, min Arm
 vil løfte Eder over Taarnet ud,
 til Eders Arme om min Nakke slynges,
 og til de Ord, I nævned nyssen, gynges
 ind i min Sjæl i elskovsaligt Skrud!
 Se ud, Fru Inger! — se! — saa dyb en Ro!
 — I blegner! — ej! kun Maanen ser os to!
 Nu sover Skoven tungt og uden Drømme,
 og Gryet blunder langs de stille Veje!
 ... Dér rider Klerken over Vindelbro!
 den gale Pater maatte Borgen rømme! —
 — Ej sandt, nu fandt jer Arm sit bedste Leje!

Med et Brag af Sten styrter den Del af Murtinden, hvor INGER sad, i Floden

HR. HAAGEN

staar et Øjeblik stiv og maalløs. Saa raaber han ud over Skoven

Haa! haa! du sov for længe, vrede Ven!
ej rummer Dagen Sejr for døde Mænd,
og nu gaar Dagen over duggraa Enge!
Se ud, Fru Inger! lad dit Øjes Glød
med Solen hilse Nattens blege Død,
nu lægges Livets Urt om ondest Flænge!
Dit Blik er blankt og dybt som Floden dér!
jeg sænker mit i dit! der skal det brænde
din Vilje tæt til min — —

TREDJE AKT

Et Fjerdingaar senere.

Riddersal. Et stort, mørkt Bjælkerum. For Salens Ende blusser Kaminens Brændebaal buldrende for Trækken.

Et Egebord langs den ene Væg. Midt for Bordet sidder i Højsædestolen Hr. ERIK. Han har støttet Armene paa Bordpladen og sidder bøjet og hviler Hovedet i Hænderne og stirrer frem for sig. Over ham brænder to Vægfakler sydende.

Fru INGER vandrer langsomt Hallens Gulv op og ned og standser af og til ved et af Vinduerne, som Regnen smælder imod udenfor i Nattens Bælgmørke.

Af og til drøner det som af Vindstød gennem lange Gange, og Blæstens Sus om Murhjørner høres ind i Hallen.

HR. ERIK

Ak ja!

INGER

I plages, Fader, — gaa til Ro!

HR. ERIK

Hvor gaa til Ro? — som om her fandtes Ro!

INGER

Skal jeg jer følge? — det er altfor silde!

HR. ERIK

Du stakkels Barn!

INGER

Vist ikke nej! — vær god!
 Hvorfor er I hver Dag i Hu saa mod?

HR. ERIK
 ser paa hende

Ak, Inger, nu er dine Ord saa milde!

ryster paa Hovedet

Jeg led min lille Pige bedre før,
 da hun gik om med Hunulvs Glam paa Tunge!

INGER

Saa tror I, Eders lille Ulveunge
 er blevet tæmmet?

HR. ERIK

Tror! — ak, mine Tanker
 de nejes som for Vind en Skovpyts Rør!
 Hvad kan jeg vide! — Sig mig, lille Inger,
 nu er det langt paa Efteraaret alt,
 og Vejen som en Sump, og hver Nat bringer
 Mørke, der sort som Sod om Skoven faldt!
 — og stadig tøver I hos mig paa Borgen,
 og stadig siger Haagen sit: I Morgen! — —
 Hvorfor mon ej I drager til jert eget?

INGER

Hvor ved jeg, Fader? — Jagten her er bedst, —
 ... og Haagen, ved I, sidder helst til Hest, —
 Ak, er det det, der tynger jer saa meget!

HR. ERIK

Hvad Vildt ser Jæger vel i bælgmørk Nat?
 Nej, tynger mig — — — Og nu en Nat som denne,
 hvor den maa glædes, der har Læsted fat,
 nu farer han grassat med sine Svende!

INGER

Og saadant Uvej, ved I, Haagen lider.

HR. ERIK

En maatte snarest tro, ham Djævlén rider!

INGER

Du bliver gammel, Fader.

HR. ERIK

Ja — maaske

med et Suk

— du har vel Ret, mit Barn!

INGER

Der kan du se.

HR. ERIK

Tror du vel ogsaa, denne Uro, som
 jeg synes kribler alle Vegne om,
 at det er Alderen, der slaar sin Fange
 med Syner — —

INGER

Aldrig du tilforn var bange

for Uro — —

HR. ERIK

Altsaa — Blændværk er det ikke.

Du mærker selv den Uro, som her raser
fra Gry til Kvæld og Kvæld til Gry! — nej, nej!
— nej, det er ikke Prat! — En ved snart ej,
mit Barn, hvorledes man sig bedst skal skikke.

INGER

Ak Fader, I er ramt af Sjæleve!

HR. ERIK

Ja ja, — jeg tænker, vi faar snarlig se,
hvor Borgen smukt en Nat i Floden braser!

INGER

Naa, Fader, — nej, nu maa I selv da le!

HR. ERIK

Ja, gid jeg kunde, — ved da du maaske,
hvorfor det Stykke Murtind ej vil ligge,
som styrted ned din Bryllupsnat.

INGER

De Svende,
som bygger det, har sagtens liden Sans
for ret at bygge!

HR. ERIK

Hm! — nej, det er hans,
som sætter Borgen paa anden Ende!

Og hvorfor nægter Kuren nu ved Nat
for aaben Glug at vaage! — hvad er fat?

INGER

ler

Det skal jeg sige jer! — syv sorte Hunde
hver Midnat halser gennem Luften hid
og staar for Bro med Flammefraad om Munde.

HR. ERIK

Guds Død! da spørger vi om stakket Tid
ondt Nyt!

INGER

Og gamle Ellen fabler om,
at Haagens Heste brænder Krybben tom.

HR. ERIK

Sæt dig her hos mig, — kom og sæt dig, Inger,
og lad mig se min lille Piges Smil!

INGER

sætter sig hos ham

HR. ERIK

med Armen om hendes Skulder

... maaske det lokker løs den onde Pil,
der med sin Od mit gamle Hjærte stinger!
— Inger, hvor er din Tales stolte Ild?
hvor kommer det, at du er nu saa mild?

INGER

Ej! skal vi kives, Fader? Kiv gør træt!

HR. ERIK

Du blev ej træt tilforn.

INGER

Ak, hvor I vildes!
 jeg kæler for jer, tør I vel forstaa, —
 nu nærmer Tiden sig, da vi skal skilles.

HR. ERIK

Og Kinden, den er kold som rimhvidt Bræt!

INGER

Fader, nu tie I og tænke paa,
 at saadan Tale piner — —

HR. ERIK

Piner, Barn!
 — og du som er saa mild! — ak! piner jeg!
 Ja, du har Ret, jeg bli'r et gammelt Skarn,
 en vrøvlet Gamling, der ta'r dumt paa Vej,
 fordi det stormer lidt og er saa silde!
 ... Saa det er Ellen, som med Sludder krør sig!
 Jeg skulde gifte mig med Ellen, tror jeg,
 vi to, vi passed vistnok ikke ilde!
 — Ak, det er bistert, Barn, at blive gammel!
 Saa — skænd nu lidt! — bid ad mig, som du plejer!
 tror du, jeg er et ormædt Stykke Skrammel,
 som man med kælne Blik i Krogen fejer!

INGER

Jeg tror, I trænger til at sove, Fader!

HR. ERIK

Ja vist! vist saa! lok mig med dine Dyner,
saa kan jeg putte mig, ifald det lyner!
— Bliv mig fra Livet med de Kvindelader!

INGER

Hvad vil I da?

HR. ERIK

rejser sig langsomt

Lidt op i Taarnet bare
og klø de sorte Hunde lidt paa Pelsen,
og fritte, hvor det gaar med Fandens Helsen,
og se dem glammende til Helved fare!

INGER

Da følger jeg jer!

HR. ERIK

Bliv du bare rolig
og bred for Haagen dine Bænkehynder!
— jeg er med den Slags Pudelpak fortrolig,
de snærrer ikke ad en gammel Synder!

INGER

Fa'r, det er Uvejr!

HR. ERIK

Tror du, jeg er døv!
 — og jeg bli'r gennemblødt, — og jeg kan falde!
 jeg er jo gammel og min Sans er sløv!
 ... Hvis Regnen siler mine Lemmer vaade,
 jeg tørrer mig igen i mine Stalde
 ved Ild fra Haagens Hestemulers Fraade!

INGER

Saa kom da!

HR. ERIK

Du skal blive!

INGER

Ja hos jer!

HR. ERIK

tæt foran hende

Hvad er du bange for?

INGER

Kun ræd jeg er,
 I ved ej, hvad I taler eller handler!

HR. ERIK

Jeg vil de Hunde se! Forstaar du, Tøs!
 om saa sig Borg og Fjæld til Svovl forvandler!

INGER

tryglende

I bliver, Fader!

HR. ERIK

Er da Satan løs!

INGER

Det er jo Kærlingsnak!

FELIX

i Døren for Salens Ende

Guds Fred!

HR. ERIK

vender sig

Hvad! — I!

— Hvad vil I her Munk?

FELIX

Se her ind en Stund.

HR. ERIK

Hvor kom I fra?

FELIX

Op over Bjærgets Sti.

HR. ERIK

I Nat?

FELIX

Ja — nu!

HR. ERIK

Og letvindt I fandt Vej?

FELIX

Den Herren leder, ved I, vildes ej.

HR. ERIK

Man siger ogsaa, Fanden hytter sine!

FELIX

Og derfor sidder I i Ly i Nat!

HR. ERIK

rækker ham Haanden

Godt I kom hid med Eders hvasse Næb!
her gaar man om imellem Suk og Flæb
forstyrret som en Tævehund i Pine!

INGER

I mærker sagtens, Pater Felix, at
Hr. Erik spøger!

HR. ERIK

Spøger! — saa min Sjæl!
se blot paa hende, hvordan hun ser ud!
— ja, det er Inger, Munk! Grev Haagens Brud!

FELIX

Det saa jeg alt!

HR. ERIK

Saa mager som en Pæl
og mere mild end nogen from Guds Nonne!

INGER

Hvor alskens Spøg jer springer rapt til Haande!
— ak nej! før finder Pater Felix vist,
at I er ældet meget siden sidst!

HR. ERIK

Se se! nu kommer du saa smaat i Aande!
det volder Eders Kutte, maa I tro,
den trøster Sjælen og gør Hjærtet fro!

INGER

Da tør I selv nu sagtens gaa til Ro!

FELIX

I vaager silde.

HR. ERIK

Tror I, Søvn man faar
en Nat, hvor Blæsten er saa helvedhaard,
da var jert Sovehjærte værd at købe!

FELIX

I ser, at jeg som I endnu er vaagen!

INGER

Min Fader faar ej Hvile, før Grev Haagen
er inden Borgens Port.

FELIX

Er Greven ude?

INGER

Det undrer jer? — I trode ham i Seng?

HR. ERIK

Ej! lad ham fare med sit galne Slæng!

FELIX

Hvi saa?

HR. ERIK

Hvi saa! — Tvi! hvor de Vindstød tude!

ser stift paa FELIX

Munk! var det jer, de Helvedhunde meldte?

INGER

til FELIX

I ser, det var paa høje Tid I kom!

I faar jer Tunge artigt lade løbe,

ifald I skal Hr. Eriks Daarskab vælte

og dreje ham hans Skræk til Mandsmod om!

HR. ERIK

med Haand paa Dørlaasen

Spar paa din Omhu! — prøv du ene Kuren!

INGER

Hvor gaar I?

HR. ERIK

Hvor jeg gaar, mit Barn? — paa Muren!

gaar

FELIX

Og I?

INGER

Jeg bliver, ser I.

FELIX

Nu — og jeg?

INGER

Bliv om I lyster, eller gaa jer Vej,
— gør som I tykkes!

FELIX

Vel, — altsaa jeg bliver!
sætter sig yderst ved Bordet

INGER

gaar atter op og ned

FELIX

ser en Tid lang paa hende

Hvor I er bleg.

INGER

vender sig imod ham

Nysgerrig kom I hid!

FELIX

Da har I glemt, hvad bitter Ed mig driver!

INGER

atter gaaende

I taler om en længst forsvunden Tid!

FELIX

Forsvunden! — intet under Sol forsvinder,
og sejest lever ensom Mandssjæls Minder!

INGER

Da kom I hid vel, for jer Sjæl at pine
som Bod — —

FELIX

Min Sjæl var lidet arm paa Pine,
før jeg kom hid!

INGER

Og nu?

FELIX

Nu? — Vil I vide,
da lider jeg saa tungt, som Mand kan lide!

INGER

Stakkel, hvis I har ventet Trøst hos mig.

FELIX

Ej Trøst, — en Smule Lise i mit Sind!

INGER

Nu, og den Lise finder I jer ej?

FELIX

Dertil er altfor bleget Eders Kind!

INGER

Ak, er jeg ikke fager længer, Munk?

FELIX

Saa fager som tilforn, saa fejr og strunk
af Legem — —

INGER
standser

Nu?

FELIX

Ret aldrig nogen fandt
et Gemme, der for Sjælens Kvide bandt,
saa skjult den sneg sig langs ad Dagens Veje.

INGER

Og saadan Kvide tog min Sjæl i Eje?
Da ser I grumt!

FELIX

Som Mand, der elsker, ser.

INGER

Halstarrig Elskov røber stundom mer,
end koldt Blik fandt!

FELIX

Koldt Blik jeg aldrig bar
paa Eder!

INGER

Deri gjorde I just ilde!

FELIX

Jer Tunge røber, hvad I skjule vilde!

INGER

Vid da, at intet den at skjule har!

FELIX

I elsker Haagen?

INGER

Har I Tid at tøve,
— vent til han kommer, — og gør selv jer Prøve!

FELIX

Da tror I slagen mig?

INGER

Hvad saa I tænker,
kun liden Plads jeg i min Hu det skænker!

FELIX

Des større Rum har jeg til jer i min!
I tror, I dræber mig med Haanens Spær —
Ret aldrig, Inger, var jeg jer saa nær
som nu!

INGER

I spilder, Pater, Eders Tale!

FELIX

Var jer min Tale altfor led en Vin,
da gik I vel! — Jeg bliver trøstigt her
og taler fort til Morgnens Haner gale!
Bliv ikke skræmt! jeg sidder rolig jo,
og brænder end mit Blod af hedt Begær,
jeg har vel lært at tinge det til Ro!
og tifold rolig sidder jeg her nu,
da jeg har set, at det, at jeg kom hid,
er intet mod den Kval, der rinder strid

Den vilde Jæger.

fra andre Kilder dybt i Eders Hu!
 I jog mig bort, — det maatte saa vel være!
 saa vidt gik Eders Magt, men ikke længer!
 Hvad ej I jog, det fik jeg ene lære,
 det var den Elskov, jeg til jer maa bære,
 den greb mig om min Sjæl med Bøddeltænger!
 Bestandig, som i denne skumle Stund,
 min Sjæl sig vaanded under Tangens Knugen,
 ej for at fri sig, men i blodig Sugen
 efter at staa saa tæt for Eders Mund,
 at hvad jeg led og længtes kunde klage
 sig frem for Eder uden Frygt for Død
 i Ensomhedens golde Nonneskød!
 Og derfor, hvor jeg saa har maattet drage,
 kun ét jeg vilde under al min Færd,
 et Middel til at naa jer atter nær,
 et Vaaben til at vinde jer tilbage!
 Et Barn I nævned mig, da I mig jog,
 og jeg var Barn, og trods min dybe Synd
 jeg drømte mildt og godt, og som en Pog
 jeg stred for Lykken med troskyldig Fynd.
 Nu er jeg vendt som Mand i Nat tilbage,
 Drømmen og Barnet styred anden Kaas!
 for Drømmen har jeg Viljen til at tage,
 hvad der er Døden om det ikke naas;
 fra Barnet bærer jeg hel dybt i Sjælen
 saa øm en Længsel efter gylden Fred,
 en Længsel mod en sollys, stille Bred,

hvor Lykken tøver i huldsalig Dvælen.
 Og ser jeg, Inger, paa jer hvide Kind
 og paa den vage Uro i jert Øje,
 jeg ser den samme Længsel i jert Sind
 sit lyse, milde Barnehoved bøje.
 Jeg led, da jeg kom hid og saa jer bleg,
 fordi jer Pinsel stinger al mit Blod,
 men af min Sorg saa hed en Fryd der steg,
 og Eders Kval mig gav saa klart et Mod!

INGER

som er standset ved Bordet foran ham

Nu — sandt I saa!

FELIX

springer op

INGER

Nej bliv! I faar jer tvinge!
 Som I jeg efter fredfyldt Lykke længes,
 — kun kan I aldrig mig den Lykke bringe.

FELIX

Og uden Eders min mod Muren slænges!

INGER

Jeg ved ej Raad. Kun én min Lykke ejer.

FELIX

Og vandt jeg over denne ene Sejer — —

INGER

I vandt det aldrig, Felix!

FELIX

Husk, mit Liv
jeg sætter paa den Strid! — mit Liv og hans!

INGER

Og havde Liv I mer end tusindfold
og kunde øde dem til Tidsfordriv,
I vandt min Lykke aldrig i jer Vold!

rækker ham Haanden

Felix, jeg lagde jer min Sjæl fuldt aaben,
vis Eders Godhed mod mig ved at gaa,
I kan ej binde mig min Lykkes Krans!

FELIX

tager sin Haand til sig

Saa lidet da som han, I tænker paa.

INGER

Du truer, Munk! hvad gemmer du for Vaaben!

FELIX

Tænk paa den Ed, som sidst, vi saas, jeg svor!

HR. HAAGEN kommer gennem Døren i Baggrunden, langsomt og træt.
Hans Dragt er forpjusket og tilsølet af Regn og af Jord, og hans Haar
klæber om hans Tinding og Pande.

HR. HAAGEN

standser i det han bliver dem vár

Hvem er den Mand?

INGER

gør en Bevægelse, som vilde hun løbe ham i Møde, men bliver staaende

En Munk.

HR. HAAGEN

En Klerk?

— hvad gør du her saa sent?

FELIX

Jeg søgte Ly

mod Nattens Mulm og Stormens onde Værk.

HR. HAAGEN

peger mod Døren

Da faar I til et andet Kammers ty!

INGER

I traf dog Pater Felix før.

HR. HAAGEN

Jeg?

FELIX

Vist

I mindes, strenge Herre, da vi sidst
hinanden saa! — det var jer Bryllupsnat
paa Taarnet.

HR. HAAGEN

Ak, da var det Eder, som — —

Jeg mindes dunkelt, I forsvandt saa brat —

FELIX

Saa brat, som jeg i Nat tilbage kom.

HR. HAAGEN

Og brat, som I i Nat faar atter drage.

FELIX

Saa hastigt, strenge Herre, ej I jage
en husvild Munk!

HR. HAAGEN

Gaa, Klerk! — — Nej, bliv!
Sov, hvor I vil, — helst udenfor paa Svalen!
jeg lider Eder ikke her i Salen!

FELIX

Hvor helst I lider mig, har før jeg sovet!

idet han gaar

I være ej mig ond! fred før min Sti,
— og mindes Messen, som hin Nat jeg loved!

gaar

HR. HAAGEN

træt

Hvad vil han?

INGER

Intet — ved jeg.

HR. HAAGEN

Lyver I?

INGER

løber hen til ham og lægger Armene om hans Hals

Haagen!

HR. HAAGEN

Altsaa løj du!

INGER

Ingensinde

for dig jeg løj!

HR. HAAGEN

Hvad vil du mig da, Kvinde?

INGER

Hvor kommer du fra?

HR. HAAGEN

Utro tror du mig!

INGER

Hvad lokker dig saa ond en Nat ad Skove?

HR. HAAGEN

Hvad Lokken bruger den, der ej kan sove!

INGER

Saa hastig blev min Fruefavn dig led!

HR. HAAGEN

Vist ikke nej! — nu gøgler du dig vred!

INGER

Vred? — jeg har glemt den Kunst at kunne vredes!

HR. HAAGEN

Din Favn er mig i denne Stund fuld hed!

INGER

Haagen, ak, aldrig før saa dybt jeg led!
— saa dyre Bønner i mit Hjærte bedes!

HR. HAAGEN

Eja! — saa tal!

INGER

Ak, jeg er arm paa Ord!
Bliv hos mig, Haagen! — Dag og Nat du for
ad Skov til Hest! — saa lidet er du min!
— bliv hos mig, blot! — jeg spørger dig jo ikke! —
Jeg blev din Sjæl som Falk og fyrig Vin!
— ak, hvorfor lader urørt du din Vin?
Jeg længes efter tavs at kunne ligge
med begge Hænder om dit blege Hoved
og drømme Fred ind i din vilde Hu
og hilse dig med Fred, naar du har sovet,
og være selv den Fred, du savner nu!

HR. HAAGEN

Saa dyb en Fred mig hilser, hvor du gaar,
— den eneste, der til mit Hjærte naar!

— Ak, du kan intet for, at disse Hænder
kun lidet til at fange Freden kender!

INGER

Nej, Haagen, Haagen! aldrig blev jeg alt
for dig!

HR. HAAGEN

Nu lade fare du den Tale!

INGER

Som Sten min Bøn da paa dit Hjærte faldt!

HR. HAAGEN

Ak nej, — som Dug paa soltør Blomst i Dale!

INGER

Saa føj mig da! — saa hedt jeg nu vil dig,
som du, den Gang du bejlede til mig!

HR. HAAGEN

Som glødet Klinge dine Ord mig rammer!

INGER

Og kan de saare dig?

HR. HAAGEN

Du stakkels Kvinde!

INGER

Pin mig ej længer!

HR. HAAGEN

Ved du, Barn, det Baand,
der binder under Mur de vilde Vinde,
da ved du ogsaa Fred for al min Jammer!

INGER

Ak, er ej Elskov da slig Tryllevaand!

HR. HAAGEN

Nej, Elskov er et irret, giftgydt Bæger!
jeg ved ej Drik, der halvt saa lidet kvæger!

INGER

Haagen, hvad Orm har stunget saa dit Sind?

HR. HAAGEN

Hvad Orm? — den Orm, der evigt raader ilde
i hver Mands Sind, hvem Livet bød til Gilde
og jog derfra med Sjælen fuld af Pest,
og som alligevel vil Livets Fest!
Har ej du hørt engang i Barnekammer
et grufuldt Sagn — —

griber hende fast om Armen

Det faldt dig aldrig ind,
at du var giftet til den vilde Jæger!

INGER

efter en Tid at have tiet

Kun dobbelt dine Ord min Elskov øger!

HR. HAAGEN

Ser du, nu lokker Lykken for min Sjæl!
 som kælen Kat den om mit Hjærte spørger
 og rasler stolt med Sporen paa min Hæl!
 Og som troskyldig Dreng jeg mod den springer
 og borer i dens blanke Hals min Finger
 og planter paa dens Læbe vildt min Mund
 for rapt dens gyldne Sjæl at suge ind
 og gemme den saa dybt paa Hjærtets Bund!
 — fordi du leger Lykken til mit Sind!

INGER

Og jeg har svoret den og dig at binde!

HR. HAAGEN

Saa fager Ed, — og svoret saa i Blinde!

INGER

Blindt handles alt! — Et faar du, Haagen, vide,
 at blindt min Lykke jeg til din saa bandt,
 at hvor du satte end din Sjæl i Pant,
 om dig vil jeg med hvem, som tænkes, stride!

HR. HAAGEN

Mer Ve du volder mig, end Trøst du saar!
 — med fagre Ord din egen Kval du spaar!

INGER

Jeg skal ej græde.

HR. HAAGEN

Mellem mine Svende
er Graad som gladest Barnesmil at kende!

INGER

I Morgen, Haagen, —

HR. HAAGEN

Nu?

INGER

I Morgen vil
vi drage ad dit eget Borgfjæld til!

HR. HAAGEN

Og hvis du satte dig paa Hesteryg
og red med mig, — og Borgen ikke fandtes!
da kendte du til Slut dig lidet tryg!

INGER

Haagen, nu frommer lidet det at gantes!

HR. HAAGEN

Nu viger du! — og om min Borg var bygt
af sorte Uvejrsskyr, der taarned tykt
dens Mur af Mulm, mens Nattens smule Stjerner
i skumle Gange blafred som Lanterner,
og Muren sukked hid og did for Vinden,
der huled Glug ved Glug og styrted Tinden!

INGER

Nu faar du lade af med ondt at spøge!

HR. HAAGEN

Da glemte du din Elskov snelt at øge! —
Her faar du blive! her kun er jeg din!
— Saa bleg du bliver!

INGER

tier en Stund; omsider dæmpet

Her tør jeg ej tøve!

HR. HAAGEN

Tør?

INGER

Ser du ej, — min Sjæl er solgt som din!

HR. HAAGEN

tier; ler haanligt

Saa langt jeg drog! — saa kostbar Skat at røve!
— Nu lyver du! — Eja! du vil mig prøve!
Tal stolt, som du din Bryllupsaften taled!
pral, Kvinde, som du Nat og Dag har pralet!
hvor har du slængt din stride, stolte Aand?
... Inger, nu faar du ikke længer tøve,
nu tigger jeg min Frelse af din Haand!

INGER

Ak, selv du red min stride Vilje sønder!
den døde, da min Elskov sprang af Svøb!

HR. HAAGEN

Forbandet da din Elskovs bløde Hynder!
min Elskov med din Stolthed fra dig løb!

INGER

Og taler Alvor du, — vil du mig slippe — —

HR. HAAGEN

Ser du ej Taagen, som mig evig følger!
Hvor jeg saa fæster Fod, i Muld, paa Klippe,
dybt Muld og Klippe under Saal mig bølger
som Sky for Storm, — og rejser sig mit Mod
og jager frem mig gennem Død og Blod
for Fred at fange, inden Dagen lider,
for dybt min Sjæl i daglys Fred at dykke,
— alt, hvad jeg vandt, som Skygge fra mig skrider!
fra Natten ler mig uvejrhæst imod
det blege Spøgelse af al min Lykke!

INGER

Da varsler du mig grumt mit Livs Forløb!

HR. HAAGEN

Til Døden ramt jeg til dit Kammer krøb
og klamred til din Sjæl mig for at hvile
og glemte stakket i dit svale Bo,
at mere snelt end Mand de Magter ile,
der følger fredløs Sjæl med spilet Klo!

INGER

Bliv, Haagen! — bliv!

HR. HAAGEN

Ej har det Ord nu Magt!
vender sig mod Døren

INGER

Nej, Haagen, — Haagen! — ak, hvad er din Agt!

HR. HAAGEN

At løse jer fra Eders onde Pagt!

Pater FELIX kommer i Døren, støttende Hr. ERIK ved Armen.

HR. ERIK

skyder FELIX fra sig og gaar frem mod HAAGEN; standser foran ham og
løfter Haanden knyttet imod ham.

Forbandede!

HR. HAAGEN

Nuvel!

HR. ERIK

Forbandede af Gud!

HR. HAAGEN

river sit Sværd af Skeden.

Vig fra mig, Olding!

HR. ERIK

Ti! — og løft dit Sværd

og kys dets Kors!

HR. HAAGEN

Mit Sværd har andet Bud!

HR. ERIK

Forbandede! kys Korset!

HR. HAAGEN

slynger sit Sværd gennem en Rude ud i Natten

Ser I dér!

Der strøg det Kors til Eders Hunde ud!

HR. ERIK

Du Helvedsjæl! den Spot du kunde spare!
for Porten venter dig en Helvedskare!

HR. HAAGEN

vil skyde ham til Side

Eja! da byder jeg den Skare hid!

HR. ERIK

med Sværdet draget

Før fanger du af mig din Død!

HR. HAAGEN

For silde!
min røde Kind blev længst i Døden hvid!

HR. ERIK

Mensvorne Spotter!

FELIX

Fat jer, strenge Herre!
 ser ej I, at Grev Haagen lider ilde?

HR. HAAGEN

Munk! har du rede alt din Bøddelkærre,
 da bind mig rapt og brænd mig ved din Pæl!

FELIX

Følg mig!

HR. HAAGEN

Saa salig Fryd jeg aldrig hentet!
 Nu vel! —

rækker ham sin Haand

Se her! — men rap dig! jeg er ventet!

FELIX

Ej saa, — i Nat I tøve i Kapellet!

HR. HAAGEN

At først du Djævel kan faa Djævlen fældet!

FELIX

... at synge Messe for Grev Haagens Sjæl!

FJERDE AKT

Borgkapellet. Mørkt og trangt. Foran Alterets Madonnabillede brænder svagt en Lampe. Nu og da bryder Maanelys ind gennem høje Ruder.

Udenfor Storm.

Pater FELIX kommer ledende HAAGEN.

HR. HAAGEN

dæmpet

Hvor er I, Munk?

FELIX

Jeg har jer ved min Haand!

HR. HAAGEN

Da er jer Haand saa kold som skimlet Mur.

FELIX

Og Eders hed som Brand!

HR. HAAGEN

Og veg som Vaand,
ej sandt? — Hvad lyser hist for stille Billed?

FELIX

Guds Moders.

HR. HAAGEN

Munk!

FELIX

Der fløj jer Sjæl i Bur!

HR. HAAGEN

haanligt

Saa klerkesnildt I Eders Terning spilled!

FELIX

Nu er I min!

HR. HAAGEN

Saa lidet jer som nogens!

FELIX

End er jer Hu da fejk og glat som Snogens!

HR. HAAGEN

Da faar vel lidet paa min Hu I Ram.

FELIX

Før vi to skilles, har I skiftet Ham.

HR. HAAGEN

I taler tillidsfuldt!

FELIX

Som den, der ved
om al jer Ridderfærd saa ond Besked.

HR. HAAGEN

Da vær dig, Knægt!

FELIX

Tomt Ord I taled!
 husk paa det Billed, som staar hisset malet!

HR. HAAGEN

Og ved du om min Færd, da maa du mindes,
 at lidet jeg af malet Billed bindes!

FELIX

Og I faar mindes, at hvor nu I staar,
 der sover Lægsel for de Saar, I slaar!

HR. HAAGEN

Hvad vil du mig!

FELIX

peger paa Altertrinet

Sæt Eder hid i Fred!

HR. HAAGEN

Hvi vælger du saa drøveligt et Sted?

FELIX

I frygte ej Guds Moder! mildt hun smiler.

HR. HAAGEN

Kun stakket Stund for hendes Fod jeg hviler!

FELIX

Saa stakket ej, at ej I Fred tør finde!

HR. HAAGEN

Munk! ligger Præken dig i Nat paa Sinde!

FELIX

Fred, — Ridder Oluf!

HR. HAAGEN

Barn! — sluk Lampen der,
før anden Gang mit Navn du nævner her!

FELIX

Jert Navn jeg lægger i Guds Moders Skød!
der sover stille alt, hvad I forbrød!

HR. HAAGEN

Hvor stjal den Trøst du?

FELIX

Gennem egen Synd!

HR. HAAGEN

Og aldrig kendte jeg en Trøst saa tynd!
Vil Du med Røgelse min Sjæl forløse,
af Havet før med bundløs Spand du øse!

FELIX

Og voldte ogsaa I Grev Haagens Død
og tog hans Brud — —

HR. HAAGEN

Du nævner Legeværk!

FELIX

I brød en Sjæl — —

HR. HAAGEN

Nu? — tal kun trøstigt, Klerk!

FELIX

... som for Guds eget Blod I ej tør slippe!

HR. HAAGEN

Eja! slap der jer fromme Præken ud!
— der sprang I, Munk, som Gemse over Klippe!
Hvi tynger slig Guds Mand Grev Haagens Brud?

FELIX

I spørge mer ej!

HR. HAAGEN

Sprang I alt tilbage?

FELIX

Og er I Menneske, I tør ej drage!

HR. HAAGEN

Tal! — tal!

FELIX

I saa ej Eders favre Frue,
saa dødsensbleg jer Færd hun maatte skue!

HR. HAAGEN

Saa tit jeg sprang af dødbleg Kvindes Arm!

FELIX

Og var jert Liv ét Skrig af Vold og Harm,
og visned bag jer stoltest Kvindebarm,
om denne ene faar I stille frede!

HR. HAAGEN

Din Stemme skælver som forelsket Svends!

FELIX

Saa skjalv min Sjæl ved Synet af Fru Inger
deroppe nys ved Salens Væg, imens
I vildedes i Spot og Kval — —

HR. HAAGEN
utaalmodig

Du saa — —

FELIX

En Sjæl, som ene I sin Frelse bringer!

HR. HAAGEN

Du nævner Ord, som aldrig mig tør lede!
den Sjæl, jeg fanger, maa som min forgaa,
— forgaa, Munk! — evner den ej min at frede!

FELIX

Og hvis den Sjæl nu fanged jer til Ro!

HR. HAAGEN

Nu, Munk — —

FELIX

Da vandt I mer, end før I tabte!

HR. HAAGEN

Du har for barnlig, drømmefalsk en Tro,
— til fredet Lykkeliv din Gud dig skabte!

FELIX

Som jer han skabte, — som han skabte hende!

HR. HAAGEN

Eja, hvor fagert, Munk!

FELIX

Jer Spot I binde!
dyrt maa der bødes for til Fred at vinde!
og købtes Eders dyrt, da faar I vide,
at mer end I, faar jeg for min vel lide!

HR. HAAGEN

Du! — stakkels Barn!

FELIX

Saa lidet Barn som I!
Ej leves Liv som Solleg under Løvet!

der rinder Blod langs Livets vredne Sti,
og aldrig glemmer Mand, hvad han har øvet!

HR. HAAGEN

Munk! om din Lykke saart i Ufærd ødtes,
da ved jeg Hest for dig blandt mine Svende!

FELIX

Da fik I tage vel hver Sjæl, som fødtes!

HR. HAAGEN
stille

Hvem lærte dig den Ro i din Elende?

FELIX

En Kvinde!

HR. HAAGEN

Hvem? — hvor gror saa stolt en Mø?

FELIX

Saa svagt et Barn!

HR. HAAGEN

Nu skrifte du din Færd!

FELIX

Min Færd, — den skrifter jeg kun ene her!

HR. HAAGEN

Du lokker mig som Havmand under Sø,
og Svimmel fælder du mig snildt i Sind!

— Munk! Munk! — nu er som Aske du om Kind!
... Hvad vil du mig!

FELIX

Den Kvinde Eder skænke,
som lærte mig at vige Lykkens Vej,
at Lykken kunde sig hos hende bænke!

HR. HAAGEN

Da elsker du — —

FELIX

Den Sjæl, som elsker jer!

HR. HAAGEN

Ondt handler du!

FELIX

Mod mig, — mod andre ej!

HR. HAAGEN

Ondt! — du, som skænker og ved, hvem jeg er!

FELIX

I tog dog selv den Sjæl i Eders Favn!

HR. HAAGEN

Ej den, du skænker! — den, jeg tog i Favn,
den visned for mit Kys — —

FELIX

Og kun jer Læbe
kan atter lære den mod Sol at stræbe!

HR. HAAGEN

Hvor fik saa fast du Tro paa fredløs Mand?

FELIX

Og er I fredløs, — Eders Fred begynder,
 naar selv I heler, hvad I selv slog sønder!
 det faar vel være Eders dyre Bod,
 og Bod I love for Guds Moders Fod!

HR. HAAGEN

For silde!

FELIX

I har ej til Tøven Stunder!

HR. HAAGEN

Munk! — Munk! — for silde!

FELIX

Nu, ved Kristi Vunder!
 I slipper ej herfra, før I har svoret!

HR. HAAGEN

Ubodeligt, — til evig Tid for silde!

FELIX

Da faar I lytte til en anden Ed!
 Her, med min Synderhaand paa Alterbordet,

svor jeg at raade snelt Fru Inger Fred,
 og Freden koste, hvad den koste vilde!
 Jeg kom hertil i Nat med ondt i Sinde,
 — jeg vilde jage jer af Ingers Favn,
 drive paa Flugt jer som en Aadselravn
 for selv jert Bytte til min Klo at binde!
 Min Vilje droges af saa saart et Savn, —
 ondt har jeg tænkt i denne Nat at handle,
 ondt har jeg handlet, søgt ved Trods og Bøn
 den Kærlighed, hun bærer, at forvandle!
 Jeg vilde for mit Savn saa dyr en Løn!
 Da var det, jeg fik se, hvor lidt jeg mægted,
 fik se, hvor dybt I sad i hendes Hu!
 da brød min Lykke jeg for jer itu!
 Men nægter nu I, hvad jeg gav, at tage,
 og slipper I den Sjæl, I vandt fra mig,
 dobbelt Forbandelse skal Eder jage,
 og evig skal I efter Freden drage,
 og Freden flygte evig fra jer Vej!

HR. HAAGEN

som medens FELIX taler, har bøjet sig mere og mere frem imod ham og
 staar stirrende ham ind i Ansigtet, rejser sig pludselig og griber ham for
 Brystet og støder ham sin Kniv i Hjertet. Derpaa slipper han ham, saa
 han falder over mod Alteret. Kniven slaar klirrende mod Gulvet. Et
 Øjeblik staar han ubevægelig og stiv og stirrer frem for sig. Saa løfter
 han pludselig Hovedet og ser op paa Jomfru Marias Billede; en Stund staar
 han saaledes. Omsider taler han, hviskende

Guds Moder, — tag hans Sjæl til dig — og giv
 ham Plads paa Skødet hos din egen Søn

og skænk hans Kærlighed i evig Løn
den Fred, der fødtes af dit Moderliv!

bøjer sig og vakler, som vilde han synke i Knæ, men retter sig med et Sæt
og staar et Øjeblik efter ved et Vindu, som han slaar op. I et Nu har
han revet Hornet fra Skulderen og blæser en skingrende Fanfare ud i
Natten. Saa raaber han

Til Hest!

og staar et Øjeblik lyttende. Da svarer nede fra Borggaarden et manges-
stemmet Mandskor, vildt syngende: Eja! til Hest! Saa løber han ud
gennem Døren.

En kort Tid staar Scenen tom. Saa høres ude fra Gangen, nærmere og
nærmere, to Gange gentaget, INGERS Raab: Haagen! — Haagen! til hun
staar i Døren

INGER

Haagen!

løber hen foran Alteret og standser stiv foran FELIX' Lig.

ELLEN

som er kommet umiddelbart efter INGER og staar ved Siden af hende,
bøjer sig ned over Liget og lægger dets Hoved til Rette mod Alterets Trin

Ak! ser I, Inger, bleg og død!

Larm fra Gaard og Bro som af Heste, der stryger af Sted

INGER

uden at sanse noget om sig, i Løb mod Døren

Haagen!

ELLEN

stirrende efter hende, med hoverende Haan

Ondt rammer Himlen den, som ondt forbrød!

